

Η. Α. Μ. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΙΒ'.
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗΝ ΤΗΣ ΜΝΗΜΕΙΑΣ ΤΟΥ

ΠΕΡΑΣΑΝ είκοσι πέντε ἔτη ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῶν Γάμων Του.

Ο ἄγνωστος ποιητὴς ποῦ ἔψαλεν εἰς τὴν γέννησίν Του:

δὲν εἶσαι Ῥήγιος παιδί, δὲν εἶσαι Μάρνας γέννα,

οἱ πόθοι καὶ ἡ ἐλπίδες μας ἐσμίξανε μαζὶ¹
καὶ ἐγέννησαν ἑσένα,

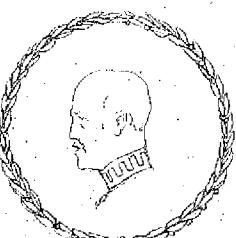
Ἐτοαγούδησε πάλιν εἰς τοὺς Γάμους Του:

Στέφανα ποῦ σᾶς ἔχοντε
ἡ ἐλπίδες μας πλεγμένα
Κᾶποια χαρά μας ἀς σᾶς βοῆ
μια 'Μέρα ἀσημωμένα!

Καὶ ἡ εὐχὴ ἐκείνη ἡ μυστική, ὡς προφητικὴ ὑπόσχεσις, ἔξεπληρώθη τὰ στέφανα ποῦ ἔπλεξαν νωπὰ αἱ ἐλπίδες τοῦ Γένους τὰ ὑποδέχεται σήμερον ἀργυρᾶ ἡ εὐτυχία τοῦ Ἑλληνισμοῦ. "Ἄν ἐπαλαιώθησαν τὸ ἄνθη των, ἔγιναν ὅμως ὠραιότερα, καὶ ἀν ἡ αὐγή των εἶναι μακρυνή εἶναι φωτεινότερον τὸ μεσουράνημά των διότι ποὶ τὰ ἐօρτάσωμεν ἀργυρᾶ τὰ ἔχοντεςεν ἡ λάμψις τῆς Νίκης, καὶ τῶν ἡρώων τὸ αἷμα ἐδάνεισε τὴν πορφύραν του εἰς δσας τὰ ἔπλεξαν ἐλπίδας, διὰ νὰ γίνουν πράγματα.

"Ἄς εἶναι εὐλογημένα! Ο Θεὸς τῆς Ἑλλάδος δ ὁδηγήσας τὰς σημαῖας Της εἰς τὴν Νίκην ἀς τοὺς χαρίζῃ εὐτυχίαν καὶ ἀς τοὺς δίδῃ ἀκμήν εἶναι σήμερον ἀμβων προσευχῆς πρὸς τὸν Ὅψιστον κάθε καρδία "Ἑλληνος, καὶ κάθε παλμός των εἶναι εὐχή.

15 Οκτωβρίου 1914.

ΠΡΟ ΕΙΚΟΣΙ ΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΩΝ

Οι γάμοι του Διαδόχου Κωνσταντίνου είχον προκαλέσει ελλιξινή ένθυσιασμόν ἐν Ἑλλάδι. Ή αγγελία, διτι ένυμφεύετο τὴν θυγατέρα τοῦ αὐτοκράτορος Φρειδερίκου, διτι ηλιόγησε τοὺς μηνηστῆρας ἀπὸ τῆς ἐπιθανατίου τοῦ αλληνης, καὶ τὴν ἀδελφὴν τοῦ κραταιοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας, ἐνέπλησε τὴν Ἑλλάδα ἐνθυσιασμοῦ καὶ ἐγέννησε πολλὰς ἐλπίδας περὶ καλλιτέρου μέλλοντος τῆς χώρας. Οἱ οἰωνοκόποι τῆς ἐποχῆς ἔξηγουν πολλὰ ἐκ τῆς συμπτώσεως τῶν ὄνομάτων Κωνσταντίνου καὶ Σοφίας καὶ ἀπέβλεπον μετὰ πεποιθήσεως, προσπαθοῦντες νὰ προσδώσωσι πολιτικὴν σημασίαν εἰς τὸ βασιλικὸν συνοικέσιον.

Ἐκεῖνοι διμοι, οἵτινες δὲν ἔβλεπον πολιτικὰς συνεπείας ἐκ γάμου, προελθόντος ἐξ ἀμοιβαίς συμπαθείας καὶ στοργῆς, ὡς ἔλεγεν ὁ Τρικούπης ἀνακοινῶν αὐτοὺς εἰς τὴν Βουλήν, τῶν δύο ἡγεμονοπαίδων, ἔχαιρον μόνον διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου καὶ διὰ τὴν ἑδραίωσιν τῆς δυναστείας. Η τέλεσις μάλιστα τῶν διαδοχιῶν γάμων ἐν Ἀθήναις διέθρυπτε τὴν ἔθνικὴν φιλοτιμίαν καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς ιστορικὸν γεγονός ἀξιοσημείωτον. Ἡσαν μὲν τε οἱ πρῶτοι ἡγεμονικοὶ γάμοι, οἵτινες ἐπρόκειτο νὰ τελεσθῶσιν ἐν Ἀθήναις. Ο Βασιλεὺς Ὅθων, ὡς γνωστόν, ἐτέλεσε τοὺς γάμους του μακρὰν τῆς Ἑλλάδος, μὴ φροντίσας μάλιστα νὰ εἰδοποιήσῃ περὶ τούτου τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν, οἱ δὲ ὑπήκοοι αὐτοῦ ἐπληροφορήθησαν τοὺς βασιλικοὺς γάμους πολὺ μετὰ τὴν τέλεσιν αὐτῶν.

Οι γάμοι τοῦ αὐτοδίμου Βασιλέως Γεωργίου είχον τελεσθῆ εἰς Πειραιώπολιν, καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ γάμοι τῆς βασιλικαίς Ἀλεξάνδρας, τὴν διτιῶν ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἐλάτεσεν, ἐτέλεσθησαν εἰς τὴν ίδιαν πόλιν. Ἡτο ἔξαιρετης λοιπὸν σημασίας γεγονός, διτι οἱ γάμοι τοῦ Διαδόχου τοῦ θρόνου ἐτελέσθησαν ἐν Ἀθήναις. Καὶ ἐτέλεσθησαν οὗτοι, διποι τοὺς ἐτελέσθησεν ἡ Ἑλληνικὴ φυλὴ διὰ τὸν μέλλοντα βασιλέα αὐτῆς.

Αἱ Ἀθῆναι ἀληθῶς παρέστησαν μοναδικὸν θέαμα. Ἐπὶ σειρὰν ἡμερῶν κατέφθανον οἱ ἐστεμένοι τῆς Εὐρώπης, οἱ μέλλοντες βασιλεῖς καὶ αὐτοκράτορες, καὶ οἱ βλαστοὶ ἐνδόξων δυναστειῶν, διποι παραστῶσιν εἰς τοὺς γάμους τοῦ Διαδόχου τῆς Ἑλλάδος. Ἀπὸ τῆς Βυζαντινῆς ἐποχῆς ἡ Ἑλληνικὴ φυλὴ δὲν εἶχεν ἵη παρόμοιον θέαμα καὶ δὲν εἶχε τελέσῃ παραμοίας ἐφορτάς. Οἱ ἔρχομενοι αὐτοκράτορες καὶ βασι-

λεῖς, οἱ διάδοχοι θρόνων μεγάλων κρατῶν ἡκολουθοῦντο ὑπὸ πολυαριθμών πολεμικῶν σκαφῶν, οὕτω δὲ διὰ λαμπῆς τοῦ Πειραιῶς καὶ διὰ δόμος τοῦ Φαλήρου εἶχον πληρωθῆντο πρὸς τοῦτο. Αἱ διαβεβαιώσεις διως αὗται πολὺ διάγονον καθησύχαζον τὸν Βασιλέα.

Ἐνθυμοῦμαι τὰς θαυμασίας ἐκείνας ἐορτάς, αἱ διποι εἶγεντο κατὰ τὰς ἀρχές τῶν ὑψηλῶν ξένων. Εἴχον ἔλθη πρῶτοι οἱ πρίγκιπες τῆς Οὐαλίας, δι πρίγκιψις Ἀλβέρτος, διτις ἀνῆλθε τοῦ ἀγγλικοῦ θρόνου ὑπὸ τὸ δύνομα Ἐδουάρδου τοῦ ΣΤ', μετὰ τῆς πρίγκιπισης Ἀλεξάνδρας, τῆς ὀραιοτάτης ἐκείνης ἡγεμονίδος, η διποια συνεχῶς ἐπεσκέπτετο τὰς Ἀθήνας, διότι ἔτρεφεν ίδιαιτέρων στοργὴν πρὸς τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς βασιλέα Γεωργίου. Ἡκολούθουντο δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπιδόξου διαδόχου τῆς Ἀγγλίας Ἀλβέρτου, τοῦ τόσον προσώπου εὐρόντος τὸν θάνατον, τοῦ πρίγκιπος Γεωργίου τοῦ νῦν Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας, καὶ τῶν δύο δυναστέρων τῶν.

Ἐπειτα ἀφίκετο ὁ Τσαρέβιτς, ὁ νῦν αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσίας, νεανίας τότε, διτις στενοχωρημένος ἐκ τῆς ζωῆς, ἥν διῆγεν ἐν Ρωσίᾳ ὑπὸ τὴν διαρκῆ ἐπαγρύπνησιν τῆς ἀστυνομίας, εὐρέθη εἰς τὴν ἐλεύθερον ἀτμόσφαιραν τῶν Ἀθηνῶν, τὴν ἀπηλλαγμένην τότε παντὸς ἀναρχικοῦ μικροβίου καὶ ἀνέπτυξε μὲ δῆλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμάτων του τὸν ἐλεύθερον ἀέρα αὐτῆς. Μόλις ἔφθασεν εἰς Ἀθήνας ἔσπευσε μετὰ τοῦ διαδόχου Κωνσταντίνου νὰ κατέλθῃ εἰς τὸ Παλαιὸν Φάληρον καὶ νὰ φροντίσῃ εἰς τὰ νερά αὐτοῦ, κατόπιν δὲ εἰς τοῦ Σηροπαγάρου ἐκάθισεν εἰς ἐν πεντηχόδῳ τραπέζιον καὶ ἐπρογευμάτισε μὲ δῆλην αὐγὰ καὶ διάγονον τιρόν.

Ο Τσαρέβιτς ὅλην τὴν ἐλεύθερίαν, ἥν τῷ παρείχον, ἔνοιε νὰ τὴν ἀπολαύσῃ. Συνέπεσε δὲ νὰ διορισθῇ ὡς ὑπασπιστὴς αὐτοῦ ὁ ἀλησμονῆτος ἐκείνος νεοελληνικὸς τύπος, ὁ Γεώργιος Μουρούζης, μεθ' οὐδὲν ἀγνωστοὶ καὶ οὕτως εἰτεῖν, μετημφιεσμένοι περιέτρεχον τὰ διάφορα κέντρα τῆς πόλεως. Ο Τσαρέβιτς ἀδιάφορος πρὸς τὰς συστάσεις τῆς ἀστυνομίας, ἀνεμιγνύετο μετὰ τοῦ λαοῦ εἰς τὰς κεντρικὰς συγκεντρώσεις καὶ παρέμενεν ἐπὶ μαρτὸν εἰς τὰς δύος. Ο Βασιλεὺς Γεώργιος ἀνησυχῶν ἐκάλεσε τὸν Μουρούζην καὶ ἀπηγόρευσεν εἰς αὐτὸν νὰ περιάγῃ τὸν διάδοχον τῆς Ρωσίας εἰς μέρη, διποι συνεκεντροῦντο τὸ πλῆθος, φοβούμενος μήπως παρεισδύσουν Ρῶσοι μηδενισταὶ μέσω τοῦ πλήθους καὶ ἀποπειραθῶσι κατ' αὐτοῦ.

— Μὴν ἀνησυχεῖτε, Μεγαλειότατε, ἀπῆγτα διμορφούντος, οὐδεὶς Ρῶσος θὰ παρεισδύσῃ ἐκεῖ; διποι μεταβαίνῃ διὸ «Ψυχλότατος», ἔχω λάβη ἑγὼ διὰ τὰ ἀσφαλιστικὰ μέτρα πρὸς τοῦτο. Αἱ διαβεβαιώσεις διως αὗται πολὺ διάγονον καθησύχαζον τὸν Βασιλέα.

Εἴχον ἔλθη ἐπίσης οἱ βασιλεῖς τῆς Δανίας, οἱ πρίγκιπες τοῦ Σάξ Μαΐνιγγεν. Τὸν πρίγκιπο τούτου τὴν μετάφρασιν τῶν Περσῶν τοῦ Αἰσχύλου ἔταιξαν ἔρασιτεχναι ἀπὸ τῆς οἰκηγῆς τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου, παρηκολούθησε δὲ ἐπὶ ημέρας τὰς δόκιμας καὶ παρατηρῶν τὸ δύσκαμπτον τῶν ὑποδυομένων τὰ αἰσχύλεια πρόσωπα. Ἐλληνίδων ἔλεγεν εἰς αὐτάς, διμιλῶν πάντοτε ἔλληνιστι.

— Προσέχετε νὰ κινηθεῖε, διότι ιστασθε, διότι τὰ ξόανα.

Μετὰ τοῦ πρίγκιπος τοῦ Σάξ Μαΐνιγγεν είχεν ἀφιχθῆ καὶ διὸ Λούξ τοῦ Μεκλεμβούργου Σβέρον.

* *

Αἱ Ἀθῆναι ἔν τούτοις παρεσκευάζοντο, διποι ὑποδεχθῶσι τὴν πρίγκιπισσαν Σοφίαν, ἔχομένην ἐκ Βενετίας μετὰ τῆς μητρός της αὐτοκρατείας Βίκτωρίας καὶ τῶν δύο ἀδελφῶν αὐτῆς πριγκιπισσῶν Βίκτωρίας καὶ Μαργαρίτας, καὶ τοὺς αὐτοκράτορας τῆς Γερμανίας, οὓς ἡκολούθησε μέγιας γερμανικὸς στόλος ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ πρίγκιπος Ερρίκου τῆς Πρωσίας.

Η πρίγκιπισσα Σοφία ἐπέβαινεν ἐπὶ τῆς θαλαμηγοῦ «Χοεντζόλερν». Εἰς τὴν Κέρκυραν είχε μεταβῆ διὸ «Ναύαρχος Μιαούλης» διποι συνοδεύσῃ τὴν θαλαμηγόν. Η πρίγκιπισσα παρέμενεν ἐπὶ τέσσαρας ὥρας εἰς τὴν Κέρκυραν οὔτε ἐξελθᾶσσα οὔτε δεχθεῖσα ἀρχήν τινα ἐπὶ τοῦ πλοίου, τὴν ἐπομένην δὲ ἡ αὐτοκράτειρα Φρειδερίκου εἰδοποιεῖ τὸν Διαδόχον Κωνσταντίνον τὰ τῆς ἀρβεζεως αὐτῶν εἰς τὸν Κόρινθον, διποι μετέβησαν διὸ Βασιλεὺς Γεώργιος μετὰ τοῦ Διαδόχου, διποι δεχθῶσι τὴν θαλαμηγόν. Η πρίγκιπισσα παρέμενεν ἐπὶ τέσσαρας την προσαρτησαν αὐτῆς αὐτοῦ τοῦ Βασιλείου της Βασιλείσσης μας.

λεύς, διαστέλλων τὰ χεῖλη εἰς ἔνδειξιν δισταγμοῦ, νὰ ἐκάμινατε ἐμπρός μονού μίαν πρόβα.

Η διδασκαλίσσα δέδωσεν ἀμέσως τὸ σύνθημα καὶ ἡκονθησαν αἴρηντες σπαρακτικαὶ κραυγαὶ κακοφωνίας.

— Πολὺς ὁραῖα, εἶπεν διὸ Βασιλεὺς, ἀλλὰ εἰνε καλλίτερα νὰ μὴν εἰποῦν τίποτε τὰ παιδιά.

Η πρίγκιπισσα Σοφία μετὰ τῆς αὐτοκρατείας καὶ τῶν πριγκιπισσῶν τῆς Πρωσίας ἐπε-

βιβάσθησαν τῆς «Αμφιτρίτης» καὶ ἔφθασαν εἰς Πειραιᾶ. Τὸ θέαμα ἦτο ἀληθῶς ἀπερίγραπτον. Χιλιάδες ἀνθρώπων, πανταχόθεν τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀνατολῆς ἀφιχθέντων, ἐπλήρωσαν τὸν λιμένα καὶ τὸν προλιμένα ἐπιβαίνοντες λέμβων σημαίοστολίστων. Οἱ ιταλικὸς στόλος εἶχε παραταχὴν εἰς δύο σειράς, ἅμα δὲ τῇ ἐμφανίσει τῆς «Αμφιτρίτης» ἀντήχησαν τὰ ηλεβόλα, αἱ μουσικαὶ καὶ αἱ ἐπευφημίαι τοῦ πλήθους. Ή ήμερα ἦτο λαμπρά. Η ἀτμόσφαιρα διαυγῆς καὶ χλαιρά, οὐδεμίᾳ πνοὴ ἀνέμου διετάρασσε τὴν θάλασσαν, τὸ δὲ κομψόν πλοῖον μὲ τὰς ὁραίας του γραμμὰς διέσχιζεν ὑπερήφανον τὰ ὕδατα τοῦ Σαρωνικοῦ. Μακρόθεν διεκρίνοντο ἐπ' ἄντοῦ αἱ σηκαραφίαι τῆς πριγκιπίσσης Σοφίας, τοῦ Βασιλέως Γεωργίου καὶ τοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου.

Η εἰκὼν ἦτο θαυμασία. Ἐπὶ τοῦ κυματοθραντοῦ τοῦ πρασίνου φάρου τοῦ λιμένος ἀνέμενεν ἡ Βασίλισσα. Ολγα ἔχουσα περὶ αὐτὴν τοὺς βασιλεῖς τῆς Δανίας, τὸν πρίγκιπα τῆς Οὐαλίας, τοὺς υἱοὺς αὐτῶν καὶ τὰς πριγκιπίσσας Βιατρίαν καὶ Μάδ, τὸν πρίγκιπα Βαλδεμάρο τῆς Δανίας, τὸν διάδοχον τοῦ Ρωσικοῦ θρόνου καὶ τὸ μέλη τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας τῆς Ἑλλάδος. Αἱ λαμπτραὶ στολαὶ τῶν ὑψηλῶν ἔστε, οἱ ωραῖαι ἀμφιέσεις τῶν δεσποινῶν, τῶν ὑπασπιστῶν καὶ τῶν ἀκολούθων αὐτῶν ἐπαρούσταζον ἐντὸς τῆς ωραίας ἐκείνης θαλασσίας σκηνογραφίας εἰκόνα, ἡ δοκία παραμένει ἀλησμόνητος εἰς τὴν μνήμην μον. Ἐπειτα δὲ ἡγεμονικὸς αὐτὸς ἔσμὸς διελύθη καὶ ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς «Αμφιτρίτης».

Οταν δὲ ἡ πριγκίπισσα Σοφία ἐνεφανίσθη ἐν μέσῳ τοῦ ἡγεμονικοῦ αὐτοῦ ὅμιλου εἰς τὴν ἀποβάθραν τοῦ Πειραιῶς, ἡ σηκαραφία μετεβλήθη. Αἱ χιλιάδες τοῦ λαοῦ, δυστις εἶχε πλημμυρίσει τὰς ἀκτὰς τοῦ Πειραιῶς ἐξεχύθη εἰς ζητωκαυγάς καὶ ἐπευφημίας ὀπελευθήτους, ἐν φτατηλεβόλα ἐκρότουν δηνεκῶς καὶ ἐπλήρουν τὸν ἀλέρον οἱ ἥχοι τῶν κωδώνων τῶν ναῶν, προσδίδοντες βυζαντινὴν δλως χροιάν εἰς τὴν ὑποδοχὴν τῆς ἐρχομένης ἀπὸ τὴν βορεινὴν πατρίδα τῆς νύμφης τοῦ Διαδόχου τῆς Ἑλλάδος.

Οὕτως ἐπέτησε τὸ πειραιάκιον ἔδαφος ἡ μέλλουσα τῆς Ἑλλάδος Βασίλισσα. Αἱ χαρούσσυνοι ἵσχαι τοῦ λαοῦ συνώδευσαν αὐτὴν μέχρι τῶν Ἀθηνῶν, αἴτινες ἀνέμενον μετ' ἀνυπομονησίας αὐτὴν. Ή πρώτη ἐκείνη ἡμέρα, ἡτο διντος ἰστορικὴ διὰ τὴν πόλιν, διότι μὲ τὴν μορφὴν τοῦ Διαδόχου εἶχε συμπλέξῃ τὴν ἐκπλήρωσιν δλων τῶν πόδων τῆς φυλῆς. Αἱ σινοικίαι τῶν Ἀθηνῶν εἶχον ἐρημωθῆναι καὶ σύσσωμος ἡ πόλις ἔδραμεν εἰς ὑποδοχὴν τῆς νύμφης τοῦ Διαδόχου. Ἐλληνικαὶ σημεῖαι μετὰ γερμανικῶν πολπούμε-

ναι ὑπὸ ἐλαφρᾶς πνοῆς ἀνέμου ἐχαιρέτιζον τὴν πριγκίπισσαν, τὴν ἐρχομένην, δπως καταστῇ σδεξ καὶ αἷμα τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς.

Ἡ πριγκίπισσα Σοφία εἰσῆλθεν ἐν θριαμβῷ εἰς τὴν πόλιν, τὴν φέρουσαν τὸ ἐνδοξότερον ὄνομα. Οἱ Δήμαρχος Τιμολέων Φιλήμων, δυτις εἶχε τὴν μορφὴν ἀρχαίου Ἀδηναίου πολίτου, ἀφῆσας κατὰ μέρος τὰς δημοκρατικὰς τοῦ ἀρχαίς ἐπράξεις πᾶν διτι ητο ἀνθρωπίνως δυνατόν, δπως ἡ ὑποδοχὴ γίνη δημοτελεστέρα. Ἀλλὰ τὴν πριγκίπισσαν Σοφίαν, εἰσερχομένην εἰς τὰς τὰς Ἀθήνας, περιεκύλουν πολυάριθμοι βασιλεῖς καὶ βλαστοὶ βασιλέων, ἡτο δὲ ἀληθῆς ἀποδέωσις καὶ σπανίως συνώδευσε τοιαύτῃ ἡγεμονικὴ ἀκολουθία πριγκίπισσαν νύμφην εἰς τὴν νέαν της πατρίδα. Ὁλη ἡ λαμπρὰ ἐκείνη συρροή τῶν ἐφίπτων βασιλέων καὶ πριγκίπων ἡ κυκλούσα τὴν τέμριτον, ἐφ' ἣς ἐπέβαινεν αὐτὴ μετὰ τῆς βασιλίσσης Ὁλγας, δηλήθε τὰς ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ σταθμοῦ τοῦ Θησείου μέχρι τῶν ἀναπτόρων δδούς ἐν μέσῳ ἐκφρονος ἐνθουσιασμοῦ.

Αἱ ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς ἐξήντικσαν πᾶσαν ποιητικὴν ἐκφρασιν, δπως εἰκονίσωσι τὴν πρώτην ἐμφάνισιν τῆς πριγκιπίσσης Σοφίας ἐν μέσῳ τῶν μελλόντων ὑπηρόων τῆς. Ἰδοὺ πῶς μία ἐξ αὐτῶν περιέγραψε τὴν βασιλόπαιδα. «Ἐσανθή, ἔσανθή, δως νὰ είνε ἡ κόμη της πλεγμένη ἀπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ ἀττικοῦ ἡλίου, κατοπτρίζουσα ἐντὸς τῶν γλυκυτάτων δφθαλμῶν της τὴν γλαυκότητα τοῦ ἀττικοῦ οὐρανοῦ, λευκὴ δως μάρμαρον τῆς Πεντέλης, δροσερὰ δως ἡ οὐρα τοῦ Φαλήρου, φαίνεται δως νὰ είνε αὐτὴ ἡ βασιλοτοῦλα, εἰς τὴν δοκίαν εἶχον τάξει αἱ Μοῖραι νὰ βασιλεύῃ μίαν ἡμέραν εἰς τὰς τὰς Ἀθήνας καὶ εἶχον δώσει εἰς αὐτὴν δλ' αὐτὰ τὰ χαρίσματα, δανεισμένα ἀπὸ τὴν φύσιν τῆς μελλούσης πατρίδος τῆς».

Ο δὲ Σουφῆς ἀφῆσας πρὸς στιγμὴν τὴν δμείλικτον σάτυραν, ἐτόνισε ἐνθουσιώδη ὑμνον, δυτις διεσπάρη εἰς μνωμάδας ἀντίτυπα τὴν αὐτὴν ἐκείνην ὥραν, καθ' ἣν παρήλαυνεν ἡ σεπτὶ νύμφη. Ἐνθυμούμαι ἀκούμη τοὺς πρώτους στίχους τοῦ ὑμνού ἐκείνου:

Τῶν Χοεντζόλεων καύχημα καὶ ξηλευτὸ καμάρι
Μὲ κάθε μιά παρθενικὴ καὶ τιμημένη χάρι,
Ο ἴσως τοῦ πατέρα σου χαρούμενος σὲ βλέπει,
Που σὸν τὸν ἥλιο θάμπωνε τὸ στέμμα που ἐφόρει,
Ο τι καλὸ γά σένα πούν ταιριάζει καὶ σοῦ πρέπει,
Τέτοιον πατέρα γέννημα, τέτοιας μητέρας κόρη.

Οταν μετὰ τόσα ἔτη τὴν εἶδον Βασίλισσαν πλέον συναδεύουσαν κατὰ τὴν θριαμβευτικὴν τοῦ εἶσοδον τὸν Βασιλέα Κωνσταντίνον, ἐπιστρέφοντα νικηφόρον δύο ἐνδόξων πολέμων, εἰς τὴν μορφὴν τῆς βασιλίσσης ἡμῶν, εἶδον καὶ

ΑΙ ΑΥΤΩΝ ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΗΤΕΣ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗΝ ΤΗΣ ΜΝΗΣΕΙΑΣ ΤΟΝ

πάλιν τὴν αὐτὴν χρονίαν καὶ τὴν αὐτὴν, αἰγλην, ήτις περιεκάλυπτεν ἐπίσης αὐτὴν διεισήρχετο εἰς τὰς Ἀθήνας νύμφῃ τοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου, περὶ οὐ, νέοι ήμεις τότε ποιηταὶ καὶ δημοσιογράφοι, προεργητεύομεν ὅτι αὐτὸς θὰ ἔξεπλήρου τὴν ἐντολὴν τῆς Θείας Προνοίας μίαν ήμέραν καὶ θὰ ὀδήγηει νικηφόρα τὰ ἑλληνικὰ στρατεύματα εἰς τὰς κορυφὰς τῆς Ροδόπης.

*

Ἡ ἀφίξις τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Γερμανίας τὴν ἐπομένην ἐκράτησε τὰς Ἀθήνας εἰς ἀναστάτωσιν. Οἱ αὐτοκράτορες ἐπέβαινον τοῦ θωρηκτοῦ «Κάιζερ». Ὁτε δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὸν Σαρωνικὸν τὸ γερμανικὸν θωρηκτὸν συγκοδεύσμενον ἀπὸ τὰ θωρηκτὰ «Γερμανία», «Πρωσία», «Φρειδερίκος ὁ Μέγας», «Εὐρώπη», «Βάχτ», «Φάιλ» καὶ τῶν θαλαμηγῶν «Χοεντζόλλερν» καὶ «Λορελάύ», τὸ θέαμα ἦτο υπέροχον. Ὁλόκληρος ὁ γερμανικὸς στόλος εἰσῆλθεν εἰς τὸν λιμένα τοῦ Πειραιῶς. Ἐνεκα δῆμος παρεξηγήσεώς τινος ἡγαγάσθη ὁ Κάιζερ νὰ ἀναμείνῃ ἐπὶ ήμερειαν ὥραν τὴν κάθοδον τοῦ Βασιλέως Γεωργίου. Ἐν τῷ μεταξὺ διὰ Κορίνθου εἶχε φθάσει εἰς Ἀθήνας ὁ τότε υπουργός τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Γερμανίας Ερβέρτος Βίσμαρκ, υἱὸς τοῦ Ἀρχικάγγελορίου. Ἐν Ἀθήναις δῆμος ἀκούντετες τὸ δνομια Βίσμαρκ καὶ ἀγνοοῦντες ὅτι ὑπῆρχε καὶ δῆλος τοιοῦτος ἐπίστενος πρὸς στιγμὴν ὅτι ἦτο ὁ πατήρ του, τὸν δποῖον ἐκάλουν σιδηροῦν Καγγελάριον.

Αἱ Ἀθήναις υπερέχθησαν μετ' εἰλικρινῶν διαμασμοῦ τὸν Κάιζερ. Ἡτο τότε μόλις τοιακοντούτης. Πρὸς ἑνὸς ἔτους εἶχεν ἀνέλθη ἐπὶ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ θρόνου, ἀλλ' ἡ φήμη εἶχε διασπείρη εἰς ὅλον τὸν κόσμον ὅτι καὶ ὡς αὐτοκράτωρ καὶ ὡς ἀνθρωπὸς ἦτο υπέροχος. Ἐλέγετο ὅτι εἶχεν ἀνατραφῇ ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις τοῦ Βίσμαρκ καὶ παρασκευασθῆ ὄντως διὰ τὸν μέλλοντα ἀγῶνα, ὡς ἐφαντάζετο αὐτὸν ὁ Βίσμαρκ, δῆτις ἐνασκῶν παμεγίστην ἐπιφροήν ἐπὶ τοῦ Γουλιέλμου Α., εἴχε κατωρθῶσῃ νὰ παραμερίσῃ ἀπὸ πάσης πολιτικῆς ἀναμέζεις τὸν διάδοχον Φρειδερίκον, τὸν δποῖον πολιτικὴν ἦτο ἡ τῆς προσεγγίσεως μετὰ τῆς Γαλλίας. Ἐπιστένετο διὰ τὴν βασιλεία τοῦ αὐτοκράτορος Γουλιέλμου θὰ ἤτοι συνέχεια τῆς βασιλείας τοῦ πάπλου του καὶ διὰ τὸν Βίσμαρκ θὰ ἔξικολούθῃ κυριαρχῶν. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον χρόνον ὁ Βίσμαρκ ἀντελήθη διὰ τὸν ἀπέναντι τοῦ δύσκαμπτον ἱγμέρον, ἔχοντα ἴδιας πολιτικὰς βλέψεις, καὶ ἡγαγάσθη νὰ παρατηθῇ τῆς ἀρχῆς καὶ νὰ ἀπέλθῃ εἰς Οὐγγαρίαν παρὰ τῇ νύμφῃ του κομήτη Χόγιος παρηγορούμενος ἐκ τῆς ἐνθου-

σιώδους δεξιώσεως, ἥν ἔκαμεν εἰς αὐτὸν ὁ γερμανικὸς λαός.

Ἡ παρόλασις τοῦ αὐτοκράτορος διὰ τῆς ὅδου Σταδίου ἦτο δλως φαντασμαγορική. Αὐτὸς δὲ ὁ Ἰδιος ἐπεβάλλετο διὰ τοῦ ἀγερῶχου παραστήματος αὐτοῦ. Ἐφερε λευκὴν στολὴν καὶ ἀργυροῦν κράνος, ἐπὶ τοῦ δποῖου ἔκυματίζει λοφιά λευκή. Τὸ βλέμμα του ἦτο διαπεραστικὸν καὶ τὸ σῶμα τοῦ εὐθυτενὲς καὶ ἀλήγητον. Οὗτος δὲ ἔφθασεν εἰς τὰ ἀνάκτορα καὶ τὸ πλήθος ἐπλήρωσε τὴν πλατεῖαν αὐτῶν, δλοι τότε ἐξῆλθον εἰς τὸ ἀνδηρον τῶν ἀνακτόρων, δπως χαιρετίσουν τὸν πλατεῖαν αὐτῶν. Πάντες βασιλεῖς καὶ πρίγκιπες ἵσταντο ἀσκεπεῖς, ἐν μέσῳ δὲ αὐτῶν μόνος αὐτὸς φέρων τὸ ἀργυρόν κράνος ἔχαιρετισε στρατιωτικῶς τὸν ζητωκραυγάζοντα λαόν. Τὴν στιγμὴν ἔκεινην δὲ ἦλιος ἔκλινε πρὸς τὴν δύσιν καὶ προσέχων εἰς τὴν Ἀκρόπολιν ὃς εἶδος φωτοστεφάνου ἐν προφυρόχρυσον φῶς. Ὁ πρίγκιψ τῆς Οὐαλίας ἀνατείνας τὴν χεῖρα τοῦ ἐπέδειξεν εἰς τὸν Κάιζερ τὸ ἀπαράμιλλον ἔκεινο θέαμα. Ὁ αὐτοκράτωρ ἐστράφη πρὸς τὴν Ἀκρόπολιν, ἀσυναίσθητος δὲ ἢγειρε τὴν χεῖρα του, ἔφερε τὴν παλάμην πρὸς τὸ κράνος του καὶ εἰς τοιαύτην θέσιν προσητένεισε τὸ ἀπερίγραπτον θέαμα, ὡς νὰ ἔχαιρετα τὴν δόξαν εἴκοσιν αἰώνων.

Ἡ ἐντύπωσις, ἥν ἐπροξένησεν διαυτοκράτωρ εἰς τὰ ἐκπληκτὰ δηματα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἦτο τεραστία. Ὁ Ἀχιλλεὺς Παράσχος, δῆτις εἰς μίαν γωνίαν τῆς πλατείας τοῦ συντάγματος εἶδε διερχόμενον τὸν Κάιζερ, εἶπεν εἰς τινα, δῆτις τὸν ἡρώτησε περὶ τῆς ἐντυπώσεως ἥν τοῦ ἐπρόξενησε.

— Τὸν εἶδον, τὸν εἶδον καὶ τρέμω διὰ τὴν πτωχήν μου Γαλλίαν.

Τὴν ἐπομένην εἰς τὰς 15 Ὁκτωβρίου ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι εἰς τὴν Μητρόπολιν. Ὅταν ἡ γαμήλιος πομπὴ κατῆλθε τῶν ἀνακτόρων, ἡ πριγκίπισσα Σοφία μετὰ τῆς Βασιλίσσης Ὁλγας, ενδισκομένης τότε εἰς ὅλην τὴν ἀκμὴν τοῦ κάλλους της, ἐπωχοῦντο χρυσῆς ἀμάξης, παρὰ τὰς θυρίδας τῆς δποίας ἔφιποι ἔβαινον δια Βασιλεὺς Γεωργίος, ενταλῆς ἵππευς, δ κάλλιστος ἵππευς τοῦ βασιλέοντος, καὶ διαδόχος Κωνσταντίνος, τούτους δὲ ἡρολούθουν ἔφιπποι τῶν νυμφίων. Αἱ χεῖρες τῶν κρατούντων τὰ στέμματα πριγκίπιων ἔτρεμον. Τότε ἐγράφη εἰς τὰς ἔφημερίδας δητε εἰς δήμωχος εἴπε πρὸς ἔνα δῆλον.

— Ιδιαίτερον ἔνδιαφέρον προεκάλει καὶ πάλιν ὁ Κάιζερ μὲ τὴν λευκήν του στολὴν καὶ τὸ κράνος, δπερ δὲν ἔφερε πλέον λευκὴν λοφιάν, ἀλλὰ λευκὸν ἀετόν, δῆτις ἐταπείνου τὸν τράχηλον καὶ ἀνέτεινε τὰς πτέρυγας. Ὁ νέος τότε ἀνατέθη, δὲν εἶχε τὴν δψιν θνητοῦ. Ἐφαίνετο δὲς μυθολογικὸν πρόσωπον, κάποιος Λόρεγγοιν τῆς γερμανικῆς παραδόσεως.

— Οὓς ἀντίθεσις τῆς ἀνδρικῆς ταύτης ἰσχύος, ἡ πριγκίπισσα τῆς Οὐαλίας, μέσα εἰς τὴν λευκὴν

ὅδονς τῶν Ἀθηνῶν ἀκολουθούμενον ὑπὸ πλήθους καὶ διαινόμενον δὲ ἀνθέων, δπόθεν διηκετο.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν δὲ ἀντοκράτωρ Γουλιέλμος μετέβη εἰς τὴν Ἀκρόπολιν καὶ ἐπιστρέψαντος ἀπῆγεν ποιητικὰ τηλεγραφήματα πρὸς τὸν Βίσμαρκ περὶ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος καὶ μὴ ἀφιερῶν οὐδὲ μίαν φράσιν περὶ τῆς νέας Ἑλλάδος, ἡτις μετὰ τοσούτουν θαυμασμού ὑπερέθη αὐτὸν. Μετὰ δύο ἡμέρας ἀπῆλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν διατηρείσης τὸν Σουλτάνον,

πράξας πᾶν δι τι ἡδυνήθη, δπως καταδείξῃ εἰς τὸν Χαμήτ, δτι δι γάμος τῆς ἀδελφῆς του οὐδεμίαν εἶχε πολιτικὴν σημασίαν. Ἐν τούτοις τοὺς Τούρκους δυσηρέστησεν δη μετάβασις τοῦ Κάιζερ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, διότι οἱ μισθοὶ τῶν ὑπαλλήλων διετέθησαν πρὸς υποδοχὴν αὐτοῦ καὶ ἐπείνασαν οὐτοὶ ἐπὶ δύο μῆνας.

*

Τὸ χαρακτηριστικώδειρον καὶ περιεργότερον τῶν ἐօρτῶν ἔκεινων ἦτο δι χροδὸς τῶν ἀνακτόρων. Εἰς αὐτὸν ἔδωκαν λαϊκὸν χαρακτῆρα, ἀφῆκαν δὲ ὡς ἐκ τούτου τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν κοινοτῶν, τῶν συντεχνιῶν, τῶν σωματείων, τοὺς δημάρχους καὶ δῆλους, δσοι παρεστάθησαν υπὸ οἰλαν δήποτε ἰδιότητα εἰς τοὺς γάμους, νὰ παρασταθοῦν μὲ οἰανδήποτε ἔνδυμασίαν ἥμελον. Οὗτοι δι συνωστισμὸς ἦτο ἀφρόδιτος καὶ αἱ ἐνδυμασίαι ποικίλαι. Ἀπὸ τῶν γραφικῶν στολῶν τῶν ἡγεμόνων μέχρι τῆς ἀφελοῦς πατατούκας πᾶσαι ἀντεπροσωπεύοντο εἰς τὸν χρόνον ἔκεινον. Ἐνόμιζετις δη τούρκεις προσερπίστηκαν τούς γάμους, νὰ παρασταθοῦν μὲ οἰανδήποτε ἔνδυμασίαν ἥμελον. Οὗτοι δι ποικίλισσα τοῦ Κανᾶ, ἔλαβεν δι μητροπολίτης δύο ἐκ χρυσοῦ στέμματα, αἵτινα γνήσιησεν. Ὁ Τσάρεβιτς καὶ δι πρίγκιψ Ερρίκος τῆς Πρωσίας συνεκράτουν αὐτὰ ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν τῶν νυμφίων. Αἱ χεῖρες τῶν κρατούντων τὰ στέμματα πριγκίπιων ἔτρεμον. Τότε ἐγράφη εἰς τὰς ἔφημερίδας δητε εἰς δήμωχος εἴπε πρὸς ἔνα δῆλον.

1889

— Για δές ἔκει πῶς τρέμουν τὰ χέρια τους. — Τρέμουν, γιατὶ εἰνε βαρειά τὰ στέμματα ποικίλων, ξεύρεται τὸν τράχηλον τῶν γυναικῶν μέχρι τῆς ἀφελοῦς πατατούκας πᾶσαι ἀντεπροσωπεύοντο εἰς τὸν χρόνον ἔκεινον. Ἐνόμιζετις δη τούρκεις προσερπίστηκαν τούς γάμους, νὰ παρασταθοῦν μὲ οἰανδήποτε ἔνδυμασίαν ἥμελον. Οὗτοι δι ποικίλισσα τοῦ Κανᾶ, παρερχομένη ποικίλων δημάρχων καὶ δῆλους τοῦ περιγραφής της Βαβέλ τῶν ἔνδυμασιῶν, δελεγε πρὸς τὸν Τσάρεβιτς.

— Η πριγκίπισσα τῆς Οὐαλίας, παρερχομένη ποικίλων δημάρχων καὶ δῆλους τοῦ περιγραφής της Βαβέλ τῶν ἔνδυμασιῶν, δελεγε πρὸς τὸν Τσάρεβιτς.

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ

— Καλλορέικοι καὶ Σιδεροκέφαλοι.

Ἐνας δὲ ζωγράφος ἀκολουθῶν τὸν Κάιζερ καὶ θερμανθεῖς ὑπερβαλλόντως, βλέπων δὲ τὸν ἄλλον διὰ ἔκαστος ἐφόρει διὰ τὴν θελεν, ἐπρότεινε πρὸς τὸν παρισταμένους νά μείνουν μὲ τὸ γελέκον διὰ νὰ δροσισθοῦν.

Ἡ ζέστη ἀληθῶς ἦτο ἀφόρητος καὶ διὰ βασιλεὺς Γεώργιος βλέπων ἔνα δήμαρχον φουστανελλᾶν μὲ χονδρὸν πάτατοῦκαν τοῦ εἶπε:

— Δὲν οκῆς μὲ αὐτὸν τὸ φούνχο ἐδῶ μέσα, κύριε Δήμαρχε.

— Εἴ! τι νὰ γίνη Μεγαλειότατε, μιὰ φρεδοῦ στὴν ζωὴ μας ἔτυχε μὲ αὐτό, θὰ κάνουμεν ὑπομονῆ.

— Καὶ πῶς σου φαίνεται, σ' ἀρέσει;

— Πῶς δὲν μὲ ἀρέσει.

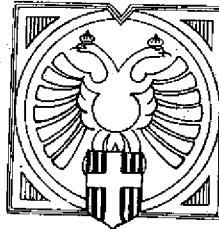
— Καὶ τοῦ Κάιζερ τ' ἀρέσει, εἰπεν δὲ βασιλεὺς γελαστάς.

Τὰ ἀνέκοτα τοῦ χοροῦ ἔκείνου ἐκκυλοφόρουν ὡς πεντάλεπτα εἰς τὴν πόλιν. Ὁ Ἐρβέρτος Βίσμαρκ ἔλεγε τὴν ἐπομένην εἰς Ἀθηναίαν δέσποιναν, ὅτε μετέβη νὰ ἐπισκεφθῇ αὐτήν:

— Διὰ νὰ βαδίσῃ τις εἰς αὐτὸν τὸν χορὸν ἔχοιεις τὸ δύο βαρύτητες, ἥ βαρύτης τῆς θέσεώς του καὶ ἥ σωματική του βαρύτης, διότι ἡ πρώτη δὲν ἔφθανε.

Μὲ τὸν χορὸν τοῦτον εἶχε δοθῆ πέρας εἰς τὰς ἔορτάς τῶν γάμων, τὰς δόποιας διὰ πρώτην φορᾶν ἔβλεπεν δὲ ἀδηνούκος λαός καὶ αἱ δόποιαι ἦσαν ἀληθῶς θαυμάσιαι. Ἐνθυμοῦμαι τὰς ἡμέρας ἔκείνας καὶ νομίζω διὰ εἰνε χθές, τόσον μοῦ φαίνονται ζωντανὰ δσα εἰδον τότε. Καὶ δμως ἐπέρασαν εἴκοσι πέντε χρόνοι ἔκτοτε. Τὰ πάντα μετέβληθησαν ἔκτοτε ἐν Ἑλλάδι. Τὰ κύρια πρόσωπα τῆς ἐποχῆς σχεδὸν παρῆλθον ἀπὸ τῆς πολιτικῆς σκηνῆς, καὶ οἱ ἐπιζώντες ἀπεικρύνθησαν σχεδὸν τοῦ ἐνεργοῦ βίου. Ἡ περίοδος δμως αὐτὴ ἐσημείωσε τὴν μεγαλειτέραν ἐθνικὴν πρόδοδον. Ἐν μέσῳ τῶν πολιτικῶν ἀγώνων καὶ τῶν κομμάτων ἀντιδράσεων αἱ ἀρχαὶ, ἥ ἔθεσεν δὲ Τρικούπης, δὲν ἡδυνήθησαν νὰ ἔξαφανισθῶσιν, ὅταν δὲ ἡλθεν ἡ ὁρα, τὸ Ἐθνος εὐρέθη ἔτοιμον, δπως ἐκπληρώσῃ τὴν ἐντολὴν του ἔχων ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Βασιλέα του. Οἱ ἀργυροὶ γάμοι τῶν Βασιλέων μας ἀποτελοῦν οὕτως ἐμγικὸν σταθμόν. Τὸ ἐλεύθερον ἔδαφος ηδρύνθη, ἀπ' αὐτοῦ δὲ λαμβάνουσα καὶ πάλιν ἥ ἐλληνικὴ φυλὴ τὴν μνησιν θὰ συμπληρώσῃ διὰ ἥ γενεά μας ἀφῆκεν ἡμιτελές.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

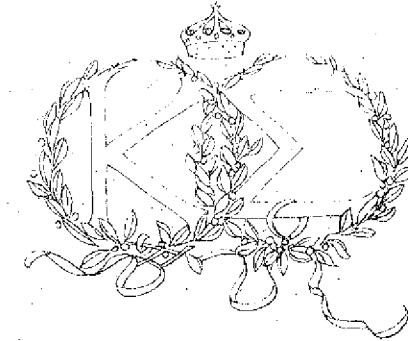

ΣΤΗΝ ΑΓΙΑ ΣΟΦΙΑ

Στὸ πατηγῆρι τῆς χαρᾶς ἐμπρὸς ἀπ' ὅλους εἶδα
χιλιόχαρη, χιλιόκαλη τὴν γαλατὴν Πατρίδα.
Προσκυνητής, ξεφαντωτής, στὴ σιράτα τῆς διαβάτης
ἄπολμα τὴν ἐρώτησα γονατιστὸς μπροστά της:
— Σὲ ποιὰ ἐκκλησιὰ εὐλογήθηκαν τ' ἀσημοστέφαρά Του;
— Στὴν Ἐπικλησιὰ ποὺ ὠρθάγοιξε τῆς θύρες τῆς κλειστὲς
κι' ἀντήχησαν οἱ θόλοι τῆς τ' ἀδάρατο δύομά Του
δοξάζοντας τῆς νίκες του τῆς κοσμοξακοντές.
— Σὲ ποιὰ ἐκκλησιὰ θὰ εὐλογηθοῦν τὰ χρυσοστέφαρά Του;
— Εκεῖ ποὺ σμύγοντις ἀδελφὲς ἥ Δόξα καὶ ἥ Ωμορφιά,
ἐκεῖ ποὺ θὰ δοξολογοῦν τὸ ἀδάρατο δύομά Του
γενεές αἰόνων καὶ καιρῶν.

— Ποῦ;
— Στὴν Ἄγια Σοφιά.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ*

Υμέναιε, ποῦ σ' ἐγένησεν ἡ δοξασμένη Ἀθήρα,
Θεέ, ποῦ σ' ἐδροσόλουσαν τὰ κράνα τοῦ Εδράτα,
Υμέναιε, μὲ τὰ στέφαρα, Υμέναιε μὲ τὰ κρίνα,
Γύρισε πάλι δλος χαρὰ καὶ δόξα σάρ καὶ πρῶτα.

*

Υμέναιε σὰν ἐταύμαζες τὴν θεϊκὴν Ἐλένη
Μὲ τὸ Μενέλαιο, τὸ ξανθὸ τοῦ Ομήρου παλληκάρι,
Δώδεκα ταῖς, ἥ καθεμιὰ λουλουδοστολισμένη
Χόρεναν καὶ ἔψελναν μαζὶ τῶν τιόνυφων τὴν χάρι.

*

Υμέναιε, νά ! σὲ παρτεροῦν 'σ ἔνα παλάτι
Ἐρχεσαι, χρυσοστέφαραις ἀνάβεις ταῖς λαμπάδες,
Λαμποκοποῦν ἥ λιγεραῖς καὶ οἱ πλούσιοι καὶ οἱ μεγάλοι,
Κ' εἰν δύνεις ἥ βασιλίσεις καὶ δοτέρια οἱ βασιλιάδες

*

Υμέναιε, φτεροσκέπασε λαχταρισμένο ταῖς,
Τὸ τὸ τὸ βασιλόπουλο μὲ τὴ βασιλοποῦλα...
· Απάρον 'σ τὴν Ἀκρόπολι γλυκοφυσάει τὸ ἀγέρι,
· Σ τὸν κάμπο φούντωσε ἥ ἐλλά μοσχοβολῷ ἥ μυρτοῦλα.

*

Τὸ ἀγέρι 'σ τὴν Ἀκρόπολι γλυκοφυσάει καὶ φέρει
Τὸ δλόχαρο τὸ μήνυμα 'σ τοῦ Ἐρεχθείου ταῖς κόρως.
· Υμέναιε, ζωντανεύοντε ! ἥ μιὰ τὴν δλλη πέρει
Καὶ τραγονδοῦν περήφαραις, πανφοραις, λαμπροφόραις.

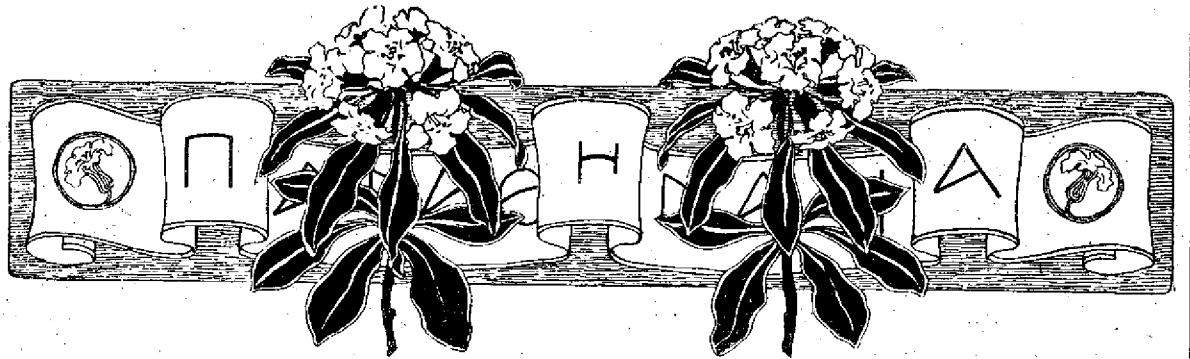
*

· Ομως, Υμέναιε ! τῆς χαρᾶς τραγοῦδι ἀγνὸ δὲν εἴτε,
· Εχει καὶ ἐλπίδες μέσα του, πόθους, παῦμοδες κρυμμένους...
· Υμέναιε, τῆς λαμπάδας σου τὴ φλόγα παντοῦ χύνε !
· Ακον... μέσο 'σ τὸ τραγοῦδι τους λαλεῖ ἥ καρδιά τοῦ Γέρους.

14 Οκτωβρίου 1889.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

* Έγραψη εἰς τὸν γάμον τῶν Βασιλέων καὶ ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ σατυρικὸν «Αστυ». Απὸ σα έργαν τότε τὸν πεντάμορφον ἀνθη, εἶναι βεβαίως τὸ δραμάτερ.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΑΤΑ ΤΟ 1889

Νὰ είμαι μέλος τῆς ἑταρίας τῶν ἐλλήνων θεα-
τρικῶν συγγραφέων, ἐπὶ πλέον συγγραφεὺς
ὅπερέττας, αἱ παραστάσεις τῆς δυοῖς θὰ ἔχουν
φθάσει πιθανότατα κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ
παρόντος δῆμφρου τὰς ἑκατόν, καὶ ν' ἀποφασίσω
νὰ ὁμολογήσω δτὶ τὸ ἐλληνικὸν θέατρον πρὸ
εἰνοπτευτείας εὑρίσκετο εἰς καλλιτέραν ὑφῆ-
δλας τὰς ἐπόψεις κατάστασιν ἀπὸ τὴν σημερινήν,
δὲν μοῦ φαίνεται δτὶ εἶναι πρᾶξις ἀπαιτοῦσα
διλγωτέρων γενναιότητα καὶ θάρρος ἀπὸ ἔκεινας
τὰς δυοῖς ἔχουν εἰς τὸ ἐνεργητικὸν τῶν δροὶ^ν
ἔλαβον τὰ μετάλλια τῶν δύο πολέμων μὲ τὰς
πολυωνύμους διεμβολάς των! Τί περισσότερον
ἐπραξαν αὐτοὶ κατὰ τῶν Τούρκων καὶ Βουλγά-
ρων ἀπέναντι ἐμοῦ, δτὶς θὰ ἔχῃ ν' ἀντιμετω-
πίσῃ ἀπὸ τῆς σήμερον τὰς δρδὰς τῶν σημερινῶν
θιασαρχῶν, ἥδη ποιῶν, συγγραφέων, διασκευα-
στῶν καὶ μεταφραστῶν, οἵτινες ἀφεύκτως θὰ
σύμμαχήσουν ἐναντίον μου διὰ τὴν ἀσυλλόγι-
στον αὐτὴν πρᾶξιν μου, ἥτις ἔχεται νὰ δια-
σκορπίσῃ ὡς φθινοπωρινὸν φύλλα εἰς τὸν ἄνεμον
τὰς περγαμηνάς των ἀς ἑκάστοτε προβάλλουν
ζητοῦντες τὴν ἀναγνώσιν τῶν, κόπων των διὰ
τὰς προόδους, ἀς ἔκαμε τὸ σημερινὸν θέατρον:

Απαντήσεις είς τὸ ἐρώτημα αὐτὸ δὲν δέχομαι; ἀλλὰ σπεύδω νὰ ἐπαναλάβω ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν θέατρον κατὰ τὸ 1889 ή μᾶλλον μέχρι τοῦ 1889 ἔδεικνυε τοιαῦτα σημεῖα ζωῆς, τὰ δποῖα τὸ σημερινὸν τοιοῦτον δὲν φαίνεται νὰ ἔχῃ. Εἰς τὸ Ἑλληνικὸν θέατρον δὲν ὑπῆρχον τότε οὔτε ἐπιθεωρήσεις οὔτε διπερέται οὔτε κωμῳδίαι μετ' ἄσμάτων. Η μουσική, ή δποία σήμερον δολοφονεῖται ἀνάνδρως ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἣτο σχεδὸν ἀγνωστος τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Μόλις κατὰ τὸ 1869 ἀπετόλμησε νὰ παρεμβάλῃ δύο - τρία ἀσμάτια εἰς τοὺς περιβοήτους «Μυλωνάδες» ὁ τότε θιασάρχης Παντελῆς Σόύτσας. Η ἐπιτυχία τοῦ νεωτερισμοῦ αὐτοῦ ἔπεισε τὸν κ. "Αγγελον Βλά-

χον νὰ παρεμβάλῃ καὶ αὐτὸς κατὰ τὸ ἐπόμενον
ἔτος εἰς τὴν ὥραιαν ἡθογραφίαν του «Ἡ κόρη
του παντοπάλου» μερικὰ ἀσμάτια τονισθέντα
ὑπὸ τοῦ "Ἐλληνὸς μούσουργοῦ Μιλτιάδου Λ.
Σωτήρη.

Όλιγα έτη ύστερον, τῷ 1877, ὁ μακαρίτης Κ. Γ. Εένος ἔγραψε τὸ πρῶτον ἑλληνικὸν κωμειδύλλιον «Ἡ περὶ δόνου σπιᾶς δίκη», τὸ δποῖον ἐπαιξέ τότε ὁ θάσος τοῦ Γ. Νικηφόρου χωρὶς καὶ νὰ ἐνθουσιάσῃ τὸν κόσμον. Μετ' αὐτὸν ὁ μακαρίτης Π. Ζάνος ἐδοκίμασε κατὰ τὸ 1881 τὸ εἶδος αὐτὸν τοῦ κώμειδειλλίου εἰς τὴν μικράν του κωμῳδίαν «Ἡ ἀνεψιὰ τοῦ θείου της», ἡς ὁ τίτλος μόνον θὰ μείνῃ ἐν τῇ ἴστορίᾳ τοῦ νεοελληνικοῦ θεάτρου, διότι κατὰ τὴν παράστασιν αὐτῆς ἐνεφανίσθη τὸ πρῶτον ἐπὶ σκηνῆς ἡ τότε δεσποτίνες Εὐαγγελία Ξάνθουπολου καὶ νῦν π. Παρασκευαπούλου. Τέλος τῷ 1888 (22 Ιουλίου) ἐνεφανίσθησαν καὶ πάλιν ἐπὶ σκηνῆς «οἱ Μυλωνάδες» μετὰ «νέων ἄσμάτων», τὴν φορδὸν αὐτὴν «ἐπὶ τούτῳ συντεθέντεων καὶ φαληρομένων (δημιλεῖ τὸ πρόγραμμα, ὅπερ ἔχω ὑπὸ δψει μου) ὑπὸ τῶν ἀποτελούντων τὸν δημιλον δέκα καλλιφώνων ἀδιδῶν, γνωστῶν τῷ Ἀθηναϊῷ κοινῷ ἐκ προηγούμενων αὐτῶν ἐπιτυχίῶν». Κατὰ πόσον ἥσαν καλλίφωνοι οἱ ἀδιδοὶ αὐτοὶ δὲν γνωρίζω; φαίνεται δμως δτι θὰ ὑπῆρχον καὶ τοιούτοι, διότι μεταξὺ αὐτῶν συγκατελέγετο καὶ ὁ διάσημος γενέόμενος κατόπιν ἐν Ἱταλίᾳ μνίφωνος Ἰωάννης Ἀποστόλου ὅστις τότε ἔκαμψε τὴν πρώτην του ἐπὶ σκηνῆς ἐμφάνισιν. Εἰς τὸ ἀνωτέρω, ἐάν προστεθοῦν ἔνα - δύο ἄσμάτια, τὰ δποῖα ἐψάλλοντο κατὰ τὰς παραστάσεις τοῦ Ἀρχοντοχωριάτου καὶ τρία - τέσσαρα ἀλλα τοιαῦτα, τὰ δποῖα ἐπέμενον νὰ παρεμβάλλουν εἰς τὰς παραστάσεις των δ Νικηφόρος καὶ ἡ π. Ἐλένη Χέλμη, ἔχο-

μεν πλῆρες τὸ μουσικὸν ρεπερτούν ἀρ. τοῦ Ἑλληνικοῦ θεάτρου μέχρι τοῦ 1889.

Η βραχεία αντη̄ έπισκοπησις της άναμειξεως του ζεσματος εις τάς έλληνικάς παραστάσεις μέχι του 1889 ήτο αναγκαία, διότι άπο του έτους απότού τὸ ἑλληνικὸν θέατρον εἰσέρχεται εἰς τέσσαν φάσιν, καθ' ἥν ἐπικρατεῖ πλέον καθ' ὅλην τὴν γραμμήν ή μονοική. Μέχρι τῆς ἐποχῆς αυτῆς οἱ ἑλληνικοὶ θέασοι, ἔχοντες ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Σούτσαν, τὸν Ἀλεξιάδην καὶ τὸν ἀδελφὸν Ταβουλάρην, ἀπαρτιζόμενοι δὲ ἀπὸ ἡθοποιῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλλων, διὰ μόνη φροντὶς δὲν ήτο, δπως σήμερον, ἡ καθεστερινή ἔκθεσις τῶν υπημάνων των, κατεγίνετο εἰς παραστάσεις ἔργων, τὰ οποῖα ἡδύναντο νὰ παρακολουθήσουν καὶ . . . δεσποινίδες. Η σήμερον καθιερωθεῖσα φράσις τῶν προγραμμάτων «ἀκατάλληλον διὰ δεσποινίδας» ήτο ἀγνωστος εἰς τὸ τότε θέατρον. Η διενύθυνσις τῆς παριστίνης Illustration δὲν εἶχεν ἀκόμη φαντασθῆναι καὶ δικτύωση τὸ περίφημον παράρτημά της. Τὰ φορέματα τῶν κυριῶν τῆς σκηνῆς δὲν εἶχον ἀκόμη ψαλιδισθῆ. Οἱ τότε μεταφρασταὶ δὲν εἶχον ἀκόμη καμιάν σχέσιν μὲ τὸν σημερινὸν δραγούμανον τῶν ξενοδοχείων. Οἱ ἡθοποιοὶ δὲν ἔγνωρίζον τὸ πόκερ καὶ ἐπομένως προσήρχοντο εἰς τάς δοκιμάς των. Θιασάρχαι ήσαν οἱ ἀριστεῖς τῶν ἡθοποιῶν καὶ διενέμοντο μετὰ τῶν ὑφισταμένων των τὰ κέρδη. Οἱ καφετζῆδες δὲν ἀνέμιγνύντο εἰς τὰ τῆς σκηνῆς. Παράποτοι τῶν παρασκηνίων δὲν ὑπῆρχον, ἀλλ' οὔτε ἐρασταῖ. Τοιοῦτοι μόνον ὑπῆρχον τῆς σκηνῆς κατὰ τὰ πόρισματα, τὰ ὅποια ἀνέφερον διὰ δοθῆ τὸ τάδε ἔργον «χάριν τῶν ἐραστῶν τῆς Ἑλληνικῆς σκηνῆς!». Οἱ περιοδεύοντες θίασοι δὲν ἔκλεπτον τὰ ποσοστὰ τῶν συγγραφέων καὶ διότι οἱ διευθύνοντες αὐτοὺς ήσαν ἐντιμοὶ ἀνθρώποι καὶ διότι . . . δὲν ὑπῆρχον τότε ποσοστά. Η περίφημης Location δὲν εἶχεν ἔφευρεθῆ ἀκόμη. Οὕτε τὸ χαράτσι τοῦ πενταλέπτου. Η περιώνυμος συνομοταξία τῶν τεμαχατζῆδων ενδίσκετο ἀκόμη εἰς τὰ σπάργανα, οἱ ἐπὶ τῶν δακτύλων τῆς μιᾶς χειρὸς μετρούμενοι κριτικοὶ τῆς ἐποχῆς ἔκεινης ήσαν ἀνθρώποι γνωρίζοντες καὶ ἀνάγνωσιν καὶ τέλος τὰ δραματολόγια τῶν θιάσων ἀπηρτίζοντο ἀπὸ ἔργα, τὰ ὅποια διέθανον φεύ! διὰ τὸν σημερινὸν ἡθοποιούν. Τὴν «Κρυψὴν κρεβατοκάμιαφραν» ἀντικαθίστα τότε δ. «Κλαβίγιος» τοῦ Γκαϊτε «Τὸ ρὸς παντελόνι» οἱ «Λησταῖ» καὶ ή «Μαρία Στούάρτ» τοῦ Σίλλερ· τὰ «Χάπτα τοῦ Ἡρακλῆ» ή «Αἰμιλία Γαλόττη» τοῦ Λέσσιγκ τὸν «Ἀνθρωπὸν μὲ τὰ κορμένα αὐτιά», δ. «Οθέλλος», δ. «Ἄριλέτος»

καὶ ὁ «Ιούλιος Καίσαρ» τοῦ Σιάξπιτρ τὸ «Εινὸν φροῦντο» δὲ «Κουρεὺς τῆς Σεβιλλῆς τοῦ Μπωμαρρασάι τὴν «Πρώτην νύκτα τοῦ γάμου» δὲ «Ἄλικιβισάδης» τοῦ Καβαλότητη τὸ «Δὲν ἔχετε τίποτε νὰ δηλωσεῖτε» ἢ «Δέσποινα τῆς Λυών» τοῦ Λύττων τὸ «Τὸν νοῦ σου σ' τὴν Ἀμέλια» δὲ «Ταρτούφιος» καὶ δὲ «Ἐξηνταβελόνης» τοῦ Μολιέρου, αἱ ἐκλεκτότεραι κωμῳδίαι τοῦ Γολδόνη κτλ. Μεταφρασταὶ δὲ αὐτῶν ἦσαν δὲ Οἰκονόμου δὲ ἐξ Οἰκονόμων, δὲ Ἀγγελὸς Βλάχος, δὲ Ισιδωρὸς Σκυλίτσης, δὲ Ἰωάννης Καμπούρογλους καὶ λοιποὶ μὴ ἔχοντες οὐδεμίαν σχέσιν μὲ τὴν μέθοδον τοῦ Ὁλλενδρόφου!

Τὰ ἐλληνικὰ πρωτότυπα ἔργα ἡσαν σπάνια τότε, ἀλλ᾽ ή ποιότης αὐτῶν ἰσοφάριζε τὴν ποσότητα τῶν σημερινῶν. Οἱ Ἐλληνες συγγραφεῖς τοῦ θεάτρου, ἐλάχιστοι εἰς ἀριθμόν, δὲν θὰ ἥδυναντο οὐδὲ προεδρεῖον οὐλλόγου Ἐλλήνων θεατρικῶν συγγραφέων ν' ἀποτελέσουν. Ἀλλ' οὐδὲ συνετείνεις περὶ θεάτρουν ἔδιδόν ποτε.

Από τοῦ 1889 τὰ πράγματα ἥλαξεν ὅψιν· ὁ μακαρίτης Παντόπουλος, τοῦ δποίου αἱ ἐργασίαι λόγῳ εἰσπράξεων δὲν ἦσαν ίκανοποιητικαί, ἐποκέρφθη διὰ νὰ προσελυθήῃ περισσότερον κόσμον εἰς τὰς παραστάσεις του νὰ προσθέσῃ μερικὰ ἀκόμη ἄσματα εἰς τοὺς «Μυλωνάδες». Ή ἀπόπειρα ἐπέτυχεν ὑπέρ πᾶσαν προσδοκίαν καὶ τόσον ἥρεσεν εἰς τὸν κόσμον ὅστε, παραπτίσας οὗτος ὅλα τὰ δέσματα τῆς πατριαρχείας ἀμέρος εἰς τὸ τῆς Ὀμονοίας, ὅπου τὴν ἡ «Νέα Σκηνὴ» καὶ διεσκέδασε μὲ τὴν χονδροκομιμένην φάρσαν, ἐν ᾧ διμολογουμένως ὁ Παντόπουλος ἔπαιζε μὲ πολλὴν τέχνην τὸν ἐδωτευμένον γερομυλωνᾶν. Μὲ αὐτὴν διεσκέδασαν ὀλόκληρον τὸ θέρος τοῦ 1889 οἱ Ἀθηναῖοι. Πρὸ τῆς τοιαύτης ἐπιτυχίας τῶν ἀσμάτων ὁ μακαρίτης Κορομηλᾶς δὲν ἀπῆξετο καὶ αὐτὸς νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν μουσικὴν εἰς τὴν κωμῳδίαν του ἡ «Τύχη τῆς Μαρούλας» καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐπαρούσασεν εἰς τὸν θίασον Ταβιουλᾶρη-Παντόπουλου τὸ ὄντας ἔργον του, τὸ δποίον οἱ ἡθοτοιοὶ - καὶ οἱ κριτικοὶ πάντοτε μετὰ δυσκολίας ἐδέχθησαν νὰ παίξουν! Ο Παντόπουλος, δοτις εἰς τὸν Μπάρμπα - Λινάρδον ὕφειλε τὰ πρώτα πραγματικὰ βίηματα τῆς ἐν τῇ σκηνῇ ἐπιτυχίᾳς του, μὴ θέλων νὰ λησμονήσῃ τὸν Μπάρμπα - Γιώργην τὸν μυλωνᾶν, τὴν ὑπόκρισιν τοῦ δποίου ἐθεώρει ὡς τὸ ἀκρον ἀποτον τῆς τέχνης, ἐμειδία κατὰ τὰς δοκιμάς τῆς Μαρούλας καὶ ἐχλεύαζε κορύφα τὸν ἀπακον συγγραφέα, δοτις προσεπάθει νὰ ἐμπνεύσῃ θάρρος καὶ πεποίθησεν εἰς τοὺς ἀπροσδύμωνς ἡθοποιούς του, οἱ δποίοι μετὰ δυσκολίας ἐμάνθινον τοὺς

ούλους των και διηγεώς έμουρημορίζον, διότι εχανού τὸν πολύτιμον καιρόν των δοκιμάζοντες ἔργον, τοῦ δποίου ή ἀποτυχία, ἔλεγον, ήτο βεβαία!

Ἐν τούτοις, διότι ἐδόθη ἡ παράστασις τῆς «Τύχης τῆς Μαρούλας» (16 Σεπτεμβρίου 1889), ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ κόσμου ὑπῆρχεν ἀκράτητος. Πάντες ἐνόησαν δτι εὐρίσκοντο πρὸ μιᾶς τελειοτάτης ἐλληνικῆς κωμῳδίας, δποίαν μέχρι τότε δὲν εἶχεν ἴδῃ ἡ ἐλληνικὴ σκηνή. Ἐκτοτε οἱ περιβόητοι Μυλωνάδες ὑπεράθησαν πρὸ τῆς Μαρούλας, ἦν περιέφερον οἱ ἡδοποιοὶ μετὰ θριαμβευτικῆς ἐπιτυχίας εἰς πᾶσαν γῆς γωνίαν, δπού ἡδύνατο νὰ ἀκούσῃ ἡ ἐλληνικὴ φωνή.

Ἡ πρωτοφανῆς αὐτῆς ἐπιτυχία διὰ τὴν ἐλληνικὴν σκηνήν, ἦν οἱ ἐπιπόλαιοι ἀπέδωσαν εἰς τὴν μουσικὴν και μόνον ἡ δποία, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, ἐλάχιστα προσθέτει εἰς τὸ ἀριθμόν τοῦ Κορομηλᾶ ἔργον, δὲν ἀφῆκεν ἡ σύχον τοὺς τότε «Ἐλληνας συγγραφεῖς, οἱ δποῖοι και ἔπεσαν

μὲ τὰ μοῦτρα εἰς παραγωγὴν κωμειδυλλίων! Συστηματιώτερον ὅλων εἰργάσθη ὁ μακαρίτης Δ. Κόκκος, δστις και πρῶτος εἰσήγαγεν εἰς τὰ κωμειδύλλια τὰ ἐλληνικὰ ἀσματα ἐλλαφρῶς πεποικιλμένα διὰ ξένης μουσικῆς, τὰ δποῖα εὐκόλως ἥψασεν ὁ κοσμάκης και ὅντας ἤρξατο νὰ προσσοικειοῦται πρὸς τοὺς ἐκπολιτιστικοὺς ἥχους και ν' ἀποβάλῃ τοὺς ἀμανέδες και τὰ λοιπὰ κακόχα ξεφωνητὰ και ἔλαυνγισματα! Ἐκτοτε ἐπειργάσθησεν ἐπὶ τῆς ἐλληνικῆς σκηνῆς ἡ μουσική, ἡ δποία ἐκ τῶν κωμειδυλλίων μεταφερθεῖσα εἰς τὰς ἐπιθεωρήσεις ἀπεδίωξε τῆς σκηνῆς τὴν τέχνην, ἡτις περιορίζεται νῦν εἰς ἀκαλαισθητον ἔκθεσιν κυημῶν και σπαρακτικᾶς μελῳδίας, αἱ δποῖαι δὲν ἔχουν καμίαν ἀπολύτως σχέσιν μὲ τὸ πεντάγραμμον τῆς μουσικῆς.

Δὲν χρήζει σημειώσεως δτι ὑπάρχουσι και ἔντιμοι ἔξαιρέσεις.

N. I. ΛΑΣΚΑΡΗΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ - ΣΟΦΙΑ

εράσαν χρόνια — ἀμποτε ἄλλα τόσα νὰ περάσετε
πι δσηρ ἡ Μοῖρα ἔχει Χαρά, νὰ σᾶς τὴν δίην ὅλη.
Γάμους χρυσοῦς νὰ κάρετε. Κι' αὐτοὺς νὰ τοὺς γιορτάσετε
Στὴν Πόλη...

Φωτογρ.
Γ. Μπαΐκα

Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

Λεγκε ὑπὸ τὴν ἀνταγωνιστ. τοῦ γαλανοῦ Ἀττικοῦ οὐρανοῦ, ἡ Κόρη Τοῦ Βασιλέως φαίνεται ὡς δπαδία κάλλους και κάρτος.

Ἄπο τὰ δρινὰ χρωματα τῆς δάσνης τοῦ Πλισσοῦ, ἔχει δανεισθῇ τὸ χρόμα τοῦ προσώπου Τῆς, και ἀπὸ τὰς χροσὰς τοῦ ἡλιού ἀπίνας τὸ νεανικὸν τῆς φραιλᾶς Τῆς κεφαλῆς διάσθημα.

Ἐλεύθερον το μειδίαμα, ἔντονον δειγμα σκητούχων φελγήτρων, θυμίζει εἰς ἐνθέους ἐκφράσεις τὴν καλωσόννην και τὴν εὐθένειαν.

Ἄπο ἀστερίστον μανιάσιν πτηνήν, πρυτανόμην, μέσα εἰς μυρωμένα λουλούδια, ἡ καρδινακή ψυχὴ Τῆς, πλημμυρίζει τὸ διάστημα τοῦ ημέρας Τῆς μὲ λέμαρις ὑπερόλαμπτον.

Ἐνθυμίζει τὸ διάστημα τοῦ ἐμπνευσμένου πουταῦ.

«Δοιλοῦδε οὐ τοῦ λουλουδιών και τῆς ψυχῆς τὸ ἀστρον»

Κοντά εἰς τὸν «Ἐλληνικὸν Θρόνον, που εἰς ἄλλα χρόνια ἤνθησε ἀλλο ξηλευτὸν ἀνθος και ἡπτινοβόλησες ἄλλο δστρον, μά τιν ποῦ διέρχεται μὲ ὑπερήφανον ἀπλότητα, χαρακτηρίζει τὸ ὑψος τῆς ψυχῆς και τὸ βάθος τῆς καρδιας Τῆς.

Τόσο Τῆς οκοράτει τὴν φωτανγιάν μάς μορφής, ποῦ καταπτῆ και χαρίζει, συμβολίζοντα τὴν ὑπαρξιν τοῦ αἰωνίου έαρος, τῆς εὐτυχισμένης ζωῆς.

«Ἡ ἀγάπη, ή συμπάθεια, δ πόνος ποῦ κυριαρχοῦν εἰς τὴν ἀγάπην ψυχὴν Τῆς, προσφέρονται πρὸς δύον διά-

τον «Ἐλληνογέννητη Βασιλοπούλα, ἀπελειτον τὸν δρόμον τῆς εὐτυχίας.

Καὶ αὐτοὶ είνε ο «Ἐλληνιούς».

ΜΙΑΤ. Γ. ΛΙΔΩΡΙΚΗΣ

ΣΕΛΙΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

ο νοῦς μου σταματᾷ πάντοτε μὲ πικριάν, όπου σταματήσῃ. Κάθε χαρὰ περασμένη μὲ ένοχλεῖ, καὶ κάθε παλαιά λύπη μένει λύπη πάντοτε.

10 Μαΐου. — Εἰς τὸ περιβόλι μας, — ἐν πρώτοις δὲν ἦτο περιβόλι ἀλλ' ἀπλῆ μία μεγάλη αὐλή, ἡ ὅποια είχε τριανταφυλλιές, τσουκίδες, κότες καὶ σωροὺς ἄχυρα, — εἰς τὴν αὐλή λοιπὸν αὐτὴ ἀπλώνετο μία πολὺ μεγάλη καρδιά. Η μητέρα μου ἤτο ἐνθουσιασμένη γιατὶ ἔκανε καλά καρδιά, ποὺ ἔγινοτο καὶ γλυκό. ἔγω ήμουν ἐνθουσιασμένος διότι εἶχε ὠραία σκιά, καὶ τὸ μεσημέρι, δταν ὁ ἥλιος ἐφώτιζε ὅλη τὴν αὐλή μὲ δινατὸ φῶς ἐκαθόμουν κάτω ἀπὸ τὰ φύλλα της, καὶ ἔκανα στίχους. Διέτρεχα τὴν ποιητικὴν ἐποχὴν τῆς νεότητος. Ἐκτένιζα τὰ μαλλιά μου κατὰ τρόπον ὡστε νὰ είναι ἀκτένιστα, ἐσήκωνα τὸ σακάκι μου εἰς τὸν λαιμὸν καὶ ἐβίαζα τὸν ἑαυτόν μου νὰ είναι μελαγχολικός, δταν ὅλα γελούσαν γύρω μου. Ἐτοί ἔχασα τὰ καλλίτερά μου χρόνια, διότι οἱ στίχοι μου ἤσαν ἀδιλοί. Ἐνθυμοῦμαι κάποιον:

Ἐέρεις πώς ἀγαπιώμαστε; — Σὰν σὲ κυττᾶ μὲ πόδο
σὲ κάθε σου χαμόγελο χίλιες φορὲς τὸ νοιώθω...

Απέναντι ὑψώνετο ὑπερήφανα ἔνα μεγάλο νεόπτι-
στον σπῆτη, εἰς τοῦ ὅποιου τὸ ἐπάνω ἐκάθητο μία οικο-
γένεια πλουσίων ἀνθρώπων. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ οικογέ-
νεια εἶχε κόρην, διότι ἡ κόρη ἦταν ὠραία, διὰ παράθυ-

ρον τῆς κόρης ἔβλεπε πρὸς τὴν αὐλή μας, καὶ διότι εἶχε κολλήσι τὴν ὑπαρξίαν μου εἰς τὰ μπερτεδάκια τοῦ παραθύρου. Ο ἔρως ἔτσι πατέβηκε εἰς τὴν αὐλή μας ἀπὸ τὸ τρίτον πάτωμα καὶ καταλαβαίνετε πόσον ἐπεσε βαρὺς ἐπάνω μου. Εἶχα κυριολεκτικῶς ἔτερελαθῆ. "Οταν τὸ πρώτη ἔβλεπα τὴν ὑπηρέτριαν ν' ἀνοίγει τὰ ἔκπλυλα τοῦ παραθύρου της, ἔννοιωθα ἐπειτα διότι διάστινα ἀπὸ ἑκάτην τὰ λευκὰ μπερτεδάκια ὑπένεται. «Ἐκείνη», ἐπαναστατοῦσα διλόκηρος. Ἐλέγετο Μαρία, καὶ τὸ χεῖλη της — τὰ ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη — ἤσαν τόσον κόκκινα, ὡστε ἐνόμιζες δι "Υψιστος ἔκοψε ἔνα πετροκέρασον τοῦ Ιουλίου καὶ τῆς τὸ ἐκόλλησης ἐκεῖνης.

Παρ' ὅλιγον νὰ τὴν πέρω. Μ' ἐφύλαξεν δι Θεός; "Η Μοίρα μου ἡ τόσον σκυθρωπή μοῦ ἐστέργησε αὐτὴν τὴν χαράν; Ποιὸς ξεύρει... Η κόρη δρως αὐτὴ μὲ ἔκαμεν ἀλλον ἀνθρώπων, καὶ ἐνῷ πάντοτε νομίζω διότι ἡ μοναξιά, εἰς τὴν διόπιαν ἔξοδα πρὶν ἥτο ἀνόητος, ἐν τούτοις δὲν τῆς συγχωρῶ διότι μὲ ἐτράβηκε τόσον εὔθυμον ἀπὸ τὴν μελαγχολίαν μου.

Τὸ σημωμένον σακάκι κατέβη μετὰ τὴν πρώτην γνωριμίαν, καὶ μὲ τὴν δευτέραν συνάντησην ἐκόπησσαν τὰ πολλά μου μαλλιά. Ο ἀτίθασος λαιμοδέτης ἀντικατεστάθη ἀπὸ μίαν γραβάτταν κομψήν τὴν ἀλλην Κυριακήν, καὶ κάθε ἡμέρα τῆς ἐπομένης ἐβδομάδος συνεπλήρωντε τὸν ἔξωραιόν μου ἡ αὐγὴ τοῦ Σαββάτου μὲ εύδηρη μὲ μονόλι. Ἀπολαύσατε με:

❀

Αὐτὴ ἡ μεταμόρφωση μ' ἔκαμεν, διότις δι παλαιὸς ἐκεῖνος βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, ν' ἀγαπήσω πολλὰ κράγματα διὰ τὰ διόπια ἡσθανόμουν ἀλλοτε πολλὴν περιφρόνησιν καὶ νὰ περιφρόνησο δοσα εἶχα ἀγαπήσῃ μαζί καὶ τὴν γραίαν καρδιδιάν ποὺ ἀπλώνετε πάντοτε μὲ τὴν ἴδιαν καλωσόνην τὰ φύλλα της εἰς τὴν μεγάλη μας αὐλή.

— Δόξα τῷ Θεῷ! ἔγινατε κύριος τέλος πάντων, μοῦ ἔλεγεν ἡ Μαρία, δταν συγκὰ τὰ βράδυσα συναντώμεθα, εἰς κανένα σπίτι.

— Εἰσθε ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὰ ἔργα σας...

— Ἀληθινά. Δὲν ἔχω δίκαιο; Πρωτὶ βράδυ σας ἔβλεπα κάτω ἀπὸ ἔνα δέντρο στὴν αὐλήν σας ἔχαζενατε τὸν καιρὸν σας. — ἀνόητα, δὲν είναι ἔτσι;

— Ἀνόητα καὶ ἀκίνδυνα. Διότι ἡ γοργά μας καρδιὰ δὲν μὲ ἐγελούσε, καὶ ἡ φιλία της ἥτο ἀληθινή, αἰώνια σχεδόν. Ἐπειτα ἥτο τόσον ἐνθουσιασμένη μαζί μου, ὡστε δὲν εἶχε τὴν ἀπαίτησιν νὰ βλέπω τὰ φύλλα της μὲ μονόλι.

— Ἐνῷ ἔγω... Μπά! Μ' ἀρέσει, ἐπειδὴ σας πάει...

Αὐτὴ ἡ τόσῳ πεζῇ ὑπαρξίας ἥτον δι πρῶτος δι ἀληθινός ἔρως τῆς πρώτης μου ζωῆς. Μεταξὺ τῶν δυο μας

ομως είχεν τρυπώσει μία τρομακτικὴ παρεξήγησις. Η περιουσία τοῦ πατέρα μου. Τὸν ἐνόμιαν δολο πολὺ εὑπορούν ἀνθρώπουν, καὶ φαινεται διότι ἡ αἰσθηματικὴ μου Μαρία ἔτερε πολλὰ ἀπὸ τὰ χρυσᾶ της διειδα μὲ τὴν φήμην αὐτῆν ἐν τούτοις, ἀν δι πατέρας ἐπέρδιε καὶ διν εἶχε κάπι, αὐτὸ τὸ κάπι δὲν ἐφθανε διότε νὰ είμαι πλούσιος μία ἡμέρα. Δὲν γνωρίω πῶς, τὶ συνέβη, τι ἔγινε, ξενόρω μόνον διότι σαν χρέες, εἴχαμε μίαν νυκτερινή, ἀληθινή ἐρωτικὴν συνάντησιν. Ἐγύρισα μάργα τὴν νύκτα σπίτι μὲ χιλιάδες φιλιά. Τὸ ἀπλωσα εύτυχης εἰς τὸ μαξιλάρι μου καὶ ἐποιήθην. Ο γλυκύτερος ὑπέρνος.

Τὸ ἔπονημα ὑπῆρξε τραγικόν. Μετὰ δύο ἡμέρας μία ἀφημερίας ἀνήγγειλε τοὺς ἀρρεβῶντας της.

Η ἀπελπισία μ' ἐκτύπησε μὲ δρμήν. Αρρώστησα, ἔμεινα εἰς τὸ δωμάτιον μου πολλὲς ἡμέρες, σὲ μιὰ πολυθρόνα, σκυμμένος καὶ ἐλεεινός.

Ἐνα βράδυ ἡ Ἀννέτα, ὑπηρέτρια μας, διότια ἐσταυροποτείο διαρρώς, ἔννοσφ μὲ ἔβλεπε εἰς αὐτὴν τὴν ἀκατανόητον κατάστασιν μοῦ ἐφερε ἔνα γράμμα.

Μοῦ ἔγραψε — αὐτή; Γιατί; Χίλιες φορὲς είπα νὰ τῆς τὸ ἐπιστρέψω ὀμέσως, καὶ τόσον ἐπέμεινα εἰς τὴν σκέψιν αὐτῆν, ὡστε τώρα μετὰ τόσα χρόνια τὸ κρατῶ μὲ στοργὴν εἰς τὸ συρτάρι μου.

Μοῦ ἔγραψε:

Φίλε μου,

Ἐχω πεποίθησιν εἰς τὸν χαρακτῆρά σας, δι' αὐτὸ ἀρρεβωνιασμένη σας γράφω τὰ λόγια αὐτά.

Η ζωὴ είναι μεγάλη καὶ διότια ἔγαπτη είναι μικρή· ἀν διότη μου ἐπερνοῦσε καὶ ἔμενεν ἐπειτα δηλη αὐτὴ δι μακρινή ζωὴ, ιὰ τὴν περάσωμε μαζί κωρίς κανένα ἐμπόδιον, καρμίαν καρδάν, καρμίαν εὐτυχίαν, δὲν θὰ ηρχετο ἡμέρα νὰ μετανοήσωμεν καὶ οι δυό; "Αφῆσε

με νὰ προστατεύω τὸ μέλλον μου ἀπὸ αὐτὸν τὸν κύ-
δυνον. La vie n'est pas un roman, πίστεψε το. Πί-
στεψε μαζί διότι θὰ μοῦ μείνουν ἀληθινήτη διώρεια
ἐποχή του ἔχεισαμε μαζί.

Ἄλλη ἔστι πολὺ θεολόγος, πολὺ φεύγοντος ἀνθρω-
πος, πολὺ ποιητής, πολὺ ἀρρεμένος. "Ολα αντὶ τὰ πρόγματα δὲν ἀρκοῦν διὰ κάπια μίαν διπλῆν εὐτυ-
χίαν. Θὰ προσπαθήσω νὰ κάμω τὴν ίδιαν μου. Κάμε
την καὶ σὲ κάποιον με: μὴ περιφεονήσης τὸ χρῆμα.
Δὲν ὑπάρχει τίποτε ποιητικότερον ἀπὸ τὸ χρῆμα,
ἀφοῦ μὲ τὸ χρῆμα διγοράζεις ἔνα δωρεαν προκέτο
σπάνια ρόδα. "Αν καμιά προά συναντηθώμεν εἰς τὸν
δρόμο μὴ μὲ ἀγιοικυταίτης. Θὰ ἔχεις ἀδικο πρόσεξε
μόνον μὴ σὲ πατήσω, γιατί θὰ περνῶ μὲ τὸ διτομοπτύ. Μαρία

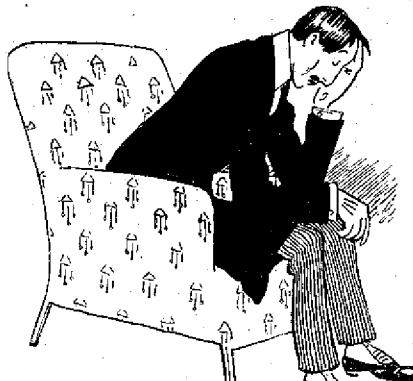
"Ἄξιζε ν' ἀγαπήσῃ κανεὶς αὐτὴν τὴν γυναικα; Καὶ διμως ἐπιασμηκα διὰν μαναγδὸς ἐπάνω εἰς τὸ γράμμα
αὐτό, καὶ ἔζητησα νὰ εῦρω εἰς κάπι του γραμμήν μίαν
ἐλπίδα, εἰς κάπι του λέξιν μίαν κρυφήν καλωσύνην
καὶ ἔζησα μαζί του χρόνια. Θεχασμένες ιστορίεις!...
Οὔτε τὴν ξαναείδα ποιά.

Μετὰ πολὺν καιρό.

15 Αργόντον. — Γυρίζω εἰς τὸ σπῆτι μου. Η κα-
ρδιά κουνεται τὰ φύλλα της μὲ χαρά. Μία κόπτα ἔχε-
ται νὰ μὲ ὑποδεχθῇ μὲ ἔνα σπυρὶ καλαμπούκιον εἰς τὸ
ζάμπρος. Ψυχαλίζει καᾶπως, διότι είναι ἐποχὴ δην τὰ
πρωτοβρόχια ποτίζουν τὴν γῆν. Χωρίς νὰ ἐννοήσω πῶς
ενδέθηκα πάλι κάπω ἀπὸ τὸ παλιό μου δένδρο. Ψηλά
ἀπέναντι μου τὸ ίδιο παράθυρο μὲ διλλα μπερτεδάκια.

Τι ζωή! τι κουραστική ιστορία!

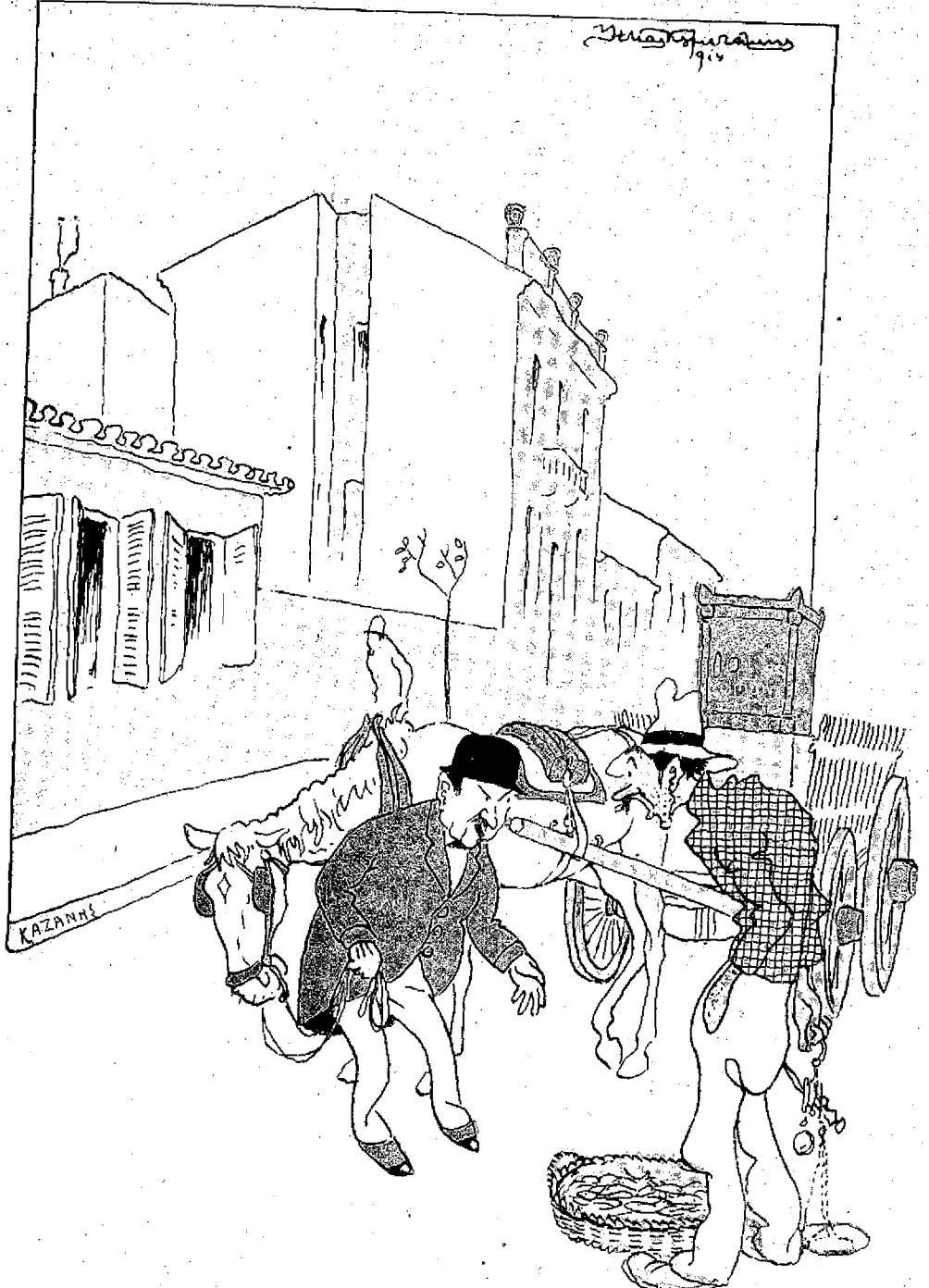
Γελάτε; Καὶ διμως δι πιλογος αὐτὸς μὲ ενδισκει μὲ
ἀσπρα μαλλιά. B.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

"Οσο κι' ἀν δὲ μ' ἀγαπᾶς,
δος κι' ἀν δὲ μὲ θυμᾶσαι,
δον μὲ εἶσαι δην ἀν πᾶς,
πάντα δίπλα μου θὲ νασαι..

"Αγαπιώμαστε τρελλά:
μὲ ξεχρᾶς — τὸ ίδιο κάνει,
ο' ἀγαπῶ ἔγω δικλᾶ,
κ' ἔτοι καὶ γιά σέρα φύάρει..

— Λουπός θὰ τὰ πάργες ἀφεντικό; ... σὲ περιμένω δυὸς ὥρες...
— Μὰ πῆγα σπίτι μαζί μου, κ' ἔφερα τὴν κάσσα νὰ σὲ πληρώσω!

ΑΤΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Σεμιοί σγιναν εἰς δῆμην τὴν 'Αττικήν, οἱ δοτοῖ ικατέστρεψαν πολλάς οἰκοδομάς καὶ ικατέστησαν ἑταιρόφοτα πολλά ἑρσίπια χωρὶς εὐτυχῶς νὰ θέξουν τὸ κόρον τῆς Ἑλληνικῆς 'Οπερέττας' δύμοιον σεισμὸν καὶ οἱ παλαιότεροι 'Ἄθηναῖοι δὲν ἐνδυμοῦνται' ἢ γῆ ἐσίετο καὶ ἔκινοντο μαζὶ οἰκοδομαί, δένδρα καὶ ἄνθρωποι μόνον τὸ ωρολόγιον τοῦ Πανεπιστημίου δὲν ἐκπινήθη.

Ἐντυχᾶς ὁ σεισμὸς παρ' ὅλην τοῦ τὴν δρμήν δὲν εἰχεν ἀνθρώπινα θύματα. Οἱ εἰδικοὶ λέγουν ὅτι τοῦτο ὀφειλεται εἰς τὸ ἀργιλλόδες τοῦ ἐδάφους τὸ όποιον καθιστᾶ ἀσφαλῆ τὴν πρωτεύονταν. 'Αλλοι δύμοις βεβαιοῦν ὅτι δὲ 'Υψιστος ἀπεφάσισεν' ἀναθέση τὸν κλάδον αὐτὸν τῶν ἔργων του εἰς τὸν ἕκτην ίδιωτήτην τοῦ ἔνοδοχείου τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου δοποίος σκάπτει τὰ θεμέλια τοῦ ἔνοδοχείου του καὶ καταβαθμίζει τοὺς ἔνοίους. Εἰς αὐτὸν δὲν τὸν ἐμποδίζει οὔτε τὸ δργιλλόδες τοῦ ἐδάφους οὔτε τὸ ν αργιλλόδες τῆς νομομηχανικῆς ὑπηρεσίας.

Καθ' ἦν στιγμὴν τὸ πάτωμα τοῦ ἔνοδοχείου ἐπιτετε, μία γραία ὑπηρόδευε εἰς τὸ κρεβάτι της γούρμα πρὸς τὸν ὑπηρέτην τοῦ ἔνοδοχείου. Καὶ ἔπεσε μὲν ἡ γραία εἰς τὰς ἄγκαλας τοῦ ἔνοδοχου, ἀλλ' ἐδῶ ἐφαρμόζεται τὸ ὅητόν: «Φοβοῦ τὴν γραίαν... οὐ γὰρ ἔρχεται μόνη» διότι ἀμέσως κατόπιν ἐφθασε καὶ τὸ ταβάνι.

Οἱ Τούρκοι μετὰ πολύμηνον ἀμηχανίαν ἐκηρύχθησαν τέλος δριστικῶς ὑπὲρ τοῦ πολέμου καὶ ἥρχισαν τοὺς βομβαρδισμούς ἐβομβάρδισαν τὴν Ρωσικὴν φυλακίδα εἰς τὴν Ὀδησσόν, ἐβομβάρδισαν τὴν Σεβαστóπολιν καὶ ἐτομάχονται νὰ βομβαρδίσουν πάντα

ΑΡΧΙΣΕ ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Ἄρχισε χειμῶνας, δὲ βροητᾶς ἀγριεύει τὰ νερά τοῖν δρόμοντας τρέχουντε πατάμια κάποια, κάποια ἡ μπόρα κατί μᾶς γυρεύει καὶ ἀγοριεμένη μᾶς πτυπᾷ τὰ τζάμια.

τὰ φωσικά παρόλια. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ἡ δρωσοτυφωικὸς πόλεμος ἥρχισεν ἡ ὅτι τὸ Δημόσιον Ταμείον τῆς Τουρκίας ἐπανέλαβε τὰς πληρωμάς του.

⌘

Η νέα αὐτὴ περιπλοκὴ παρουσιάζει μεγαλειτέρας τὰς πιθανότητας τῆς ἐμφήξεως γενικοῦ Βαλκανικοῦ πολέμου. 'Αν οἱ Τούρκοι πολεμήσουν, δὲν θὰ τοὺς ἐπιτεθοῦν οἱ Βούλγαροι; Καὶ ἂν οὗτοι συμβοῦν τὰ πρόγυματα δὲν θὰ πολεμήσουν καὶ ἡμεῖς; Καὶ ἀν πολεμήσουν ἡμεῖς δὲν θὰ φύγουν οἱ Βούλγαροι;... Οὕτω γινόμεθα πάλιν... Φύγη ν μύγδην.

⌘

Οἱ Βούλγαροι ἐν τούτοις προβλέπουν εὐχαρίστως εἰς μίαν ἐλληνοβουλβαρικὴν συνεννόησιν. 'Ο Τσάρος των τούλαχιστον, ὃς ἐγγάσθη ἔδωσε φράγκα πεντακόσια ἐκ τοῦ ιδιωτέρου του ταμείου ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων προσφράγων τοῦ Δεδεαγάτη, βέβαιος δὲν εἰς κανένα πρόσφυγα δὲν δρῆσε χέρια δ στρατός Του.. διὰ νὰ τὰ πάρῃ.

⌘

Η ἔνθεσις τῶν τροφίμων ἔξακολουθεῖ. 'Ο Διευθυντὴς τῆς 'Αστονομίας ἔξακολουθεῖ καὶ αὐτὸς νὰ ἀκολέψῃ διαταγάς περὶ διατημέσεως των, καὶ ὅρτοποιοὶ καὶ παντοκάλαι ἔξακολουθοῦν νὰ ἀδιαφοροῦν. 'Εν τούτοις ὅλα τὰ εἶδη ἔξοδευνται καὶ ἔξαντλοῦνται εἰς τοιούτον βαθμόν, ὥστε φόβος ὑπάρχει δὲν φαγωθοῦν δλα. Ή μόνη ποὺ θὰ γλυτώσῃ θὰ είναι ἡ 'Μαΐρη' τοῦ κ. Νικολοπούλου, η δοποία δὲν τρώγεται.

⌘

Διάλογοι τοῦ δρόμου:
Δ — Πᾶς λέγεται ἡ γυναῖκα τοῦ φωμᾶ;
— Υ... ψι υ μ σ υ.

Κάθομαι μαζί σου — σου κρατῶ τὸ χέρι μ' ὅταν δὲν προφθάσῃς, σου φιλῶ τὸ στόμα. Κ' ἔτσι ἐνῷ βρέχει καὶ φυσάει τ' ἀγέρι ἔχω στὸ πλευρό σου διοιξιν ἀκόμα.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Η ΤΟΥΡΚΙΑ, Η ΤΡΙΠΛΗ ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΙΣ ΚΑΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

Τὸ πῦρ δπερ, λυμαίνεται τὴν Δύσιν, ἵτο ἐπόμενον νὰ μεταδοθῇ καὶ εἰς τὴν Ἀνατολήν. Ἀνατηδῆσαν ἐκ τῆς σφαίρας, ἵτις ἔπληξε τὸν Αὐστριακὸν Ἀρχιδούκα εἰς τὸ Σεράγεβον, προκεχωρημένην σοκοπάν τοῦ Ἰσλάμ πρὸς τὴν Ἐύρωπην, ἐν ἥ τὰ πάντα ὑπενθυμίζουσι τὴν διάβασιν τῶν κατακτητικῶν τοῦ δρόδων, ἵτο φυσικὸν ἀφοῦ διέδραμε τὴν Ἐνδρώπην δλόκηρον, νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ἀνατολικὴν κοιτίδα του. Ο Σορδὲλ ὑπεστήριξε πάντοτε δῖτι, δταν κινδυνεύσῃ ἡ βλαρᾶς τῆς Αδστρίας, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ τεθῇ ἐπὶ τὸν τάλητος τὸ Ἀνατολικὸν ξῆτημα. Ή προφητεία ἔξετληρώθη μετ' ἀρχιβείας μαθηματικῆς. Οι Τούρκοι ἐπετεθῆσαν αἰφνιδίως κατὰ τῶν Ρωσικῶν λιμένων τοῦ Ενέσεινου κατεβύθισαν Ρωσικὰ σκάφη, ἐβομβάρδισαν τὴν Ὄδησσον καὶ τὴν Σεβστούπολιν. Αἱ Δυνάμεις τῆς Τριπλῆς Συνεννοήσεως προσεποιήθησαν δῖτι δὲν ἐνόησαν. Διέδωκαν δῖτι τὴν ἐπίθεσιν διεξήγαγον τὰ Γερμανικὰ πληρώματα ἐν ἄγνοίᾳ τῆς Τουκικῆς Κυβερνήσεως. Προσεπάθησαν νὰ πείσωσι τοὺς Τούρκους νὰ ἐπαναλάβωσι τὴν ἀστείαν ὑπεκψυγήν. Τινὲς τῶν Νεοτούρκων ὑπουργῶν ἐνέδωκαν ἀνεπιστήμως εἰς τὴν ἀβλαβῆ ὅξεων, ἵτις κατὸ οὐσίαν δὲν συνεπήγετο οὐδεμίαν διὸ οὐτοὺς συνέπειαν. Οἱ ἄλλοι ἐσφράγισαν τὰ χεῖλη των. Οἱ σύμμαχοι δὲν ἥρκεσθησαν εἰς τὰς ἀνευθύνους ταύτας διαβεβαιώσεις καὶ ἀπῆτησαν τὴν ἐκδίωξιν τῶν Γερμανῶν καὶ τὴν ἀφόπλισιν τῶν σκαφῶν, ἀτινα διεξήγαγον τὴν ἐπίθεσιν. Οἱ Τούρκοι οὐδὲν ἤξισαν καὶ ἀπαντήσεως εἰς τὴν Συνεννόησιν. Εἰς τὸ τελεσίγραφον τῆς ἀντέταξαν σιγήν περιφρονητικήν. Ἡ θέσις τῆς Ἀντάντ ἀπέβαινε κινητική. Διέταξε τοὺς στόλους τῆς νὰ βομβαρδίσωσι τὰ Δαρδανέλλια. Ή Ἰστορία ἐπανέρχεται εἰς τὸν γνώριμον αὖλακα, περὶ τὸν δρόπον παλαίει ἀπαύστως ἡ Ἐύρωπη παρὰ τὸ ἀνοιγμα τέων χωρῶν, παρὰ τὴν κατάκτησιν νέων ἀγορῶν, παρὰ τὴν εὑρουσιν τῶν ἀνθρωπίνων δριζόντων, ἵτις ἀντιτάσσει εἰς τοὺς Βοσπόρους καὶ τοὺς Ἑλλησπόντους τῆς Μεσογείου, νέους Βοσπόρους καὶ νέους Ἑλλησπόντους εἰς τὸ ἀρχιπελάγη τῆς κερασέας καὶ τῶν χρυσανθέμων καὶ τὰ κίτρινα ὄδατα τῆς γηραιᾶς Σινικῆς . . . *

Ο Ἀγγλικὸς καὶ δ Γαλλικὸς τύπος καρακτηρίζουσι τὴν πολιτικὴν τῆς Τουρκίας ὡς παρα-

φροσύνην ἀκατανόητον. Ἐπιμελῆς ἔρευνα τῆς νέας περιπλοκῆς ἀποδεικνύει δῖτι ἡ Νέα Τουρκία δὲν εἶχε πρὸ αὐτῆς ἀλλην διέξοδον. Οἱ δογματισταὶ τοῦ Νεοτουρκισμοῦ, οἱ θαυμάσται τοῦ Αὐγούστου Κόντη, οἵτινες ἔθωπευσαν τὸ μεγαλοπρεπὲς ὄνειρον τῆς ἀναπλάσεως καὶ ἀναζωγονήσεως τῆς καταρρεόντης πατρόδοσις των διὰ τῆς κοινωνικῆς μεταρρυθμίσεως, οἱ Ἀχμέτ Ριζᾶ, οἱ Ναζήμι, οἱ Χουσεΐν Τζαχήτ, ἀπηρνήθησαν ἀπὸ πολλοῦ τὴν ἀρχαίαν τῶν χώματαν, ἵτις συνετέλεσεν, δπως συντριβῶσιν ὡς ὄθρησκοι. Ή κοινωνικὴ μεταρρύθμισις, ἵτις ἐπεδίωξαν προσέκρουσεν εἰς αὐτὸ τὸ θρήσκευμα τοῦ Ἰσλάμ, δπερ ἐννοεῖ τὴν διάδασταν καὶ καράγουσαν, ἀλλὰ στρατόπεδον ἔχον ὡς μόνον μέλημα καὶ ὡς μόνην βιομηχανίαν τὴν κατάκτησιν. Ὁπος ἡ θεμελιώδης αὐτῆς τῆς Ισλαμικῆς κοινότητος μεταβλητῇ, ἀπητεῖτο φιλικὴ θρησκευτικὴ μεταρρύθμισις. Ἱτις θὰ ὀδηγεῖ ἡ εἰς αἴματηραν ἔκκρηξιν τοῦ λαϊκοῦ φανατισμοῦ ἡ εἰς τὴν ἐξόμωσιν. Ἀλλὰ καὶ ἀν ἔτι συνετελεῖτο ἀκινδύνως ἡ μεταρρύθμισις τῆς Ισλαμικῆς θεοκρατίας, τι θ' ἀπέμενεν ἐπειτα εἰς τὸν λαὸν τοῦτον, δστις στρεεῖται ἐθνικοῦ ἰδεώδους, οὕτινος τὸ καθαρῶς ἔθνικὸν λεξιλόγιον στρεεῖται καὶ αὐτῆς τῆς λέξεως «Πατρίς», τι θὰ ἐγίνετο χωρὶς τὸ κίνητρον τοῦ θρήσκευτικοῦ τούτου φανατισμοῦ, δστις τὸν ὀδηγήσεις θριαμβεύοντα ἀπὸ τὰ Ἀλτάσα, εἰς τὰ κεντρικὰ ὁροπέδια τῆς Δύσεως. Πῶς θὰ συνεκράτει ἐπειτα τοὺς Κούρδους καὶ τοὺς Ἀραβαῖς, οἵτινες οὐδένα ἀλλον δεσμὸν ἔχουσι μετ' αὐτοῦ ἐκτὸς τοῦ κοινοῦ θρησκεύματος; Οὐχί! Οὐχί! Ή Ἰσλάμ ὅφειλε νὰ πάραμεινη δῖτι ἡτο πάντοτε: κολοσσιά καὶ φοβερὰ μηχανὴ πολέμου, ἐν ἀπέραντον στρατόπεδον. Τὸ κομιτάτον θὰ ἐπαγίσου τὴν θέσιν τοῦ οὐλὶ διὰ τῆς ἐσωτερικῆς ἀναπλάσεως, ἀδυνάτου διὰ τὸν τουρκικὸν λαόν, ἀλλὰ διὰ τῶν ἔξωτερικῶν ἐπιτυχιῶν, ἃς δίδει νικηφόρος μάχαιρα. Ή Τουρκία, δημιουργηθεῖσα διὰ τῆς κατακτησεως, δὲν ηδύνατο νὰ ζήσῃ ἡ μόνον μὲτην κατάκτησιν... *

Καὶ παρέστημεν τότε εἰς τὸν πυρετώδη πολεμικὸν δργασμόν, δστις ἀπερρόφα τὰς ἀγωνιώδεις, τὰς ἀγρυπνους νύκτας τοῦ Μαχμούτ Σεφκέτ, καὶ δστις κατεβρόχθιζεν ἐτησίως ἐπτὰ ἑκατομμύρια λιρῶν. Ή Τουρκία παρεσκευάζετο

δια νέους θριάμβους πολεμικούς. Οἱ ἀπεσταλμένοι τῆς προήγγελλον νέας ἐποπτείας εἰς τὸν Ἰσλάμ τοῦ Νεζίου, τοῦ Γάγγου, Καυκάσου, τῆς Κριμαίας, τῶν Τουρκομανικῶν στεππῶν, τῶν Υμαριτικῶν δροπεδίων καὶ τοῦ σκυθρωποῦ Μογρέβ. Ἐπέστη τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, δπως δ Καλίφης ἐνδιώξῃ τοὺς ἀπίστους ἐκ τῶν πλουσίων χιωδῶν, ἃς ἥρπασαν παρ' αὐτοῦ! Μυστηριώδης δργασμὸς ἐσημειοῦτο εἰς τὰς τάσεις τῶν Σενούσων, εἰς τὸ Νετέζεδ, ὑπὸ τὰς σκιερὰς στοὰς τοῦ Ἐλ- Ἀζάρ. Καὶ αἰφνιδίως, τὰς ἡχοὺς τῆς Μουσουλμανικῆς διασπορᾶς διέσεισεν ὁ κρότος τοῦ τηλεβόλου, δστις ἀνεμένετο.... Ἀλλὰ δὲν ἀνήγγειλε τὸν θρίαμβον τοῦ ἐνός, τοῦ μεγάλου, τοῦ εἰσολοθρευτοῦ Ἀλλά τὸν πιστῶν. Ανήγγειλε τὴν νίκην τῶν ἀπίστων, τὴν ταπείνωσιν τῶν υῶν τοῦ Οσμάν, νέον ἀκροτηριασμὸν τοῦ ἐδάφους των. Τις ἡτο δ ἐργάτης τῆς νέας ταύτης σταυροφορίας, ἵτις συγήνωσε τοὺς ἀλληλοπαρασοσιμένους υἱοὺς τοῦ χρονοῦ Ναζιραίου, εἰς τὴν ἐκτιληκτικὴν προσπάθειαν, ἵτις συνετριψε τὰς φάλαγγας τοῦ Πατισάχ; Ή Ὁρθόδοξος Ρωσία, ἐκδικούμενη τὰς προδοσίας καὶ τὰς ἐπιτυχίας τοῦ Αλεξαντρού καὶ αἱ Δυνάμεις, ἀκάματοι προστάτεις τῶν Βαλκανικῶν λαῶν. Καὶ δ Ισλάμ ἐστράφη πλήρης εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Μέγαν Αὐτοκράτορα, δστις ἀν δὲν ἐξιφούλκισεν ὑπὲρ αὐτοῦ, δὲν συνωμότει τοῦλάχιστον κατ' αὐτοῦ. Καὶ τὸν φυσικὸν τοῦτον προσανατολισμὸν ἡκολούθησε καὶ δ Τουρκία μετὰ τὴν ἱτάν της. Οἱ Νεότουρκοι ισχυροίσθησαν δῖτι δ τὸν προέδωκεν, διότι τὴν κατέλαβεν ἐν τῷ πλήρει στρατικῆ ἀναδιογανώσει, ἐρίζουσαν ἀπομνήσκουσαν ἐκ γήρατος, εἰς τὰς τρεμούσας κεῖρας γερόντων ἀνευ φλογός, ἀνευ ἐνθουσιασμοῦ, τοῦ Γαζῆ Μουχτάρ, τοῦ Κιαμήλ. Αἱ τύχαι τοῦ πολέμου εἶναι ἐνετάβλητοι. Καὶ εἶναι μέγας δ Ἀλλά: Αἱ συμφοραὶ τῆς Αὐτοκρατορίας δ τοῦ προτωθῶσιν ἐπὶ τῆς ράχεως τοῦ «Υπουργείου τῶν Γερόντων», τὸ ὑπουργεῖον τοῦτο δ ἀνατραπῇ ὑπὸ τοῦ Κομιτάτου, δπερ ἐξεδίωξε τῆς ἀρχῆς κατ' Ιούνιον τοῦ 1912 δ ἐπανάστασις τῶν «Σωτῆρων ἀξιωματικῶν» καὶ τὰ ήνια τοῦ κράτους δ ἀναλάβωσιν αἱ νεανικαὶ καὶ ισχυραὶ κεῖρες, αἵτινες δ ἀποπλύνωσι τὴν αἰσχύνην τῆς ἡττης, αἵτινες δὲν δημιουργήσουν τὴν Τουρκίαν πρὸς τὰ ἔνδοξα πεπρωμένα τῆς.

Καὶ τὴν τοῦ Ιανουαρίου 1913 δ Κυβέρνησις Γαζῆ Μουχτάρ, ἵτις διὰ τοῦ Κιαμήλ ενδίσκετο ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τοῦ Ἀγγλου πρεσβευτοῦ, ἀνατρέπεται. Μία αἰφνιδία σινάθροισις μετημφιεσμένων «φεδαή», μία πυρόνη προσφώνησις τοῦ τηλεβόλα Ναζῆ, μία εἰσβολὴ εἰς τὴν αἴθου-

σαν τῶν συνεδριάσεων τῆς Πύλης, δλίγαι σφαῖδαι πολυκρότου καὶ δλίγαι κτυπήματα ἔγχειριδίου κατὰ τοῦ ἀμελοῦς καὶ μώπος, ἀλλ ἀνδρείου Ναζῆμ, τοῦ ὑπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν καὶ δ «Ἐνωσις καὶ Πρόδοσ» ἀποκαθιστᾶ πάλιν τὴν δικτατωρίαν τῆς. Θὰ δυνηθῇ νὰ παρασκευάσῃ τὴν «ἐπανόρθωσιν», νὰ δημηγήσῃ τὴν Τουρκίαν εἰς νέας νίμας, ν' ἀποπλύῃ τὰς ἡττας τῶν ἔχθρων πρὸς τὸ Κομιτάτον στρατηγῶν. Κ' ἐνῷ εἰς τὰ προπύλαια τῆς Πύλης προέβαλλεν δ Ἐμβέρ κατώχρος ἐκ τῶν τύφεων, δπως προσφωνήσῃ τὸν συγκεντρωθέντα δχλον, ἀπὸ πολυτελες αὐτοκίνητον, κρυπτόμενον εἰς τὴν καμπήν τοῦ πρώτου δρομίου, ἐκινήθη σπασματικῶς ἐν κτίριον κειρόπτιον καὶ ἡρούσθη ἐν ἐνθουσιασμὲς «οὐρφά!». Ήτο δ νέος Γερμανὸς πρεσβευτής, διαδόχος τοῦ Μαρσάλ, δ βαρόνος Φὸν Βαγκεχάιμ, δ πρωταγωνιστὴς τῆς τραγικῆς συνωμοσίας, κειροκροτῶν τὸ ἔργον του.

*

Καὶ αἰφνιδίως τὸ ἔγκλημα τοῦ Σεραγέβου, ἀπέλυσε τὸν πόλεμον τῶν ἐθνῶν. Ή Τουρκία συνηγγενέτο συγκεχυμένως, δτι δφειλε νὰ πολεμήσῃ, δτι δφειλε νὰ ενθερηση μετὰ τῶν νικητῶν, διότι ἀλλως, ὡς συνέβη στρεοτύπως μέχρι τοῦδε, κατὰ τὴν χάραξιν τοῦ δριστικοῦ χαρτού τῆς Εύρωπης, τὸ τίμημα τοῦ πολέμου δὲν ἐπλήρωνεν αὐτή.

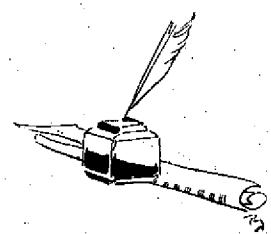
Ἡ θέσις τῆς ἡτο ἐνδεδειγμένη εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ Καΐσερο. Χάρις εἰς τὸν ἀντιπρόσωπον τοῦ καὶ εἰς τὸ κρῆμα τοῦ οι Νεότουρκοι ἀνέκτησαν κατέλαβεν τὴν ἀρχήν. Χάρις εἰς Αὐτὸν, εἰχον παρὰ τὴν Βαλκανικὴν λαφυραγώγησιν τηλεβόλα, πολεμεφρόδια, στρατὸν, χοήματα. Χάρις εἰς Αὐτὸν εἰχον θαυμάσια σκάφη, ἀτινα τοὺς έθνασιασμοῦ, τοῦ Γαζῆ Μουχτάρ, τοῦ Κιαμήλ. Αἱ τύχαι τοῦ πολέμου εἶναι ἐνετάβλητοι. Καὶ εἶναι μέγας δ Ἀλλά: Αἱ συμφοραὶ τῆς Αὐτοκρατορίας δ τοῦ προτωθῶσιν ἐπὶ τῆς ράχεως τοῦ «Υπουργείου τῶν Γερόντων», τὸ ὑπουργεῖον τοῦτο δ ἀνατραπῇ ὑπὸ τοῦ Κομιτάτου, δπερ ἐξεδίωξε τῆς ἀρχῆς κατ' Ιούνιον τοῦ 1912 δ ἐπανάστασις τῶν «Σωτῆρων ἀξιωματικῶν» καὶ τὰ ήνια τοῦ κράτους δ ἀναλάβωσιν αἱ νεανικαὶ καὶ ισχυραὶ κεῖρες, αἵτινες δὲν δημιουργήσουν τὴν αἰσχύνην τῆς ἡττης, αἵτινες δὲν δημιουργήσουν τὴν Τουρκίαν πρὸς τὰ ἔνδοξα πεπρωμένα τῆς. Καὶ τὴν τοῦ Ιανουαρίου 1913 δ Κυβέρνησις Γαζῆ Μουχτάρ, ἵτις διὰ τοῦ Κιαμήλ ενδίσκετο ἐπὶ τὴν Τατάρων, μέχρι τοῦ Μαρσάνον Ἀλαντος; Τι δὲν ἐκέρδαινον κηδυσσόμενοι ὑπὲρ τῆς Τριπλῆς Συνεννοήσεως, ἵτις οὐδὲν ἄλλο τοῖς ὑπέσχετο διὰ τῶν πρεσβευτῶν τῆς δημορφίοις τηλεβόλα Ναζῆ, μία εἰσβολὴ εἰς τὴν αἴθου-

μετά τὴν Ρωσικὴν γίκην καὶ αὐτήν; Ἡτο δυνατὸν Ρωσία νικῆτρια νὰ μὴ ἐπιβάλῃ τὸ ἀνοιγμα τῶν Πορθμῶν, διπερ ἀπῆτει διαρκῶς ὁ Τσαρικῶφ καὶ ὅπερ φ' ἀπέτελει ἀπόλειαν τῆς Κων/πόλεως; Καὶ ἦτο δυνατὸν Μουσουλμανικὰ κράτη, ὡν τὸ κυριώτερον, ἡ Ἀγγλία, ἐπεδίωξε τὴν παρὰ τῶν Τούρκων ἀρπαγὴν τοῦ Καλιφάτου, διπος τὸ μεταφέρῃ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς εἰς Καίρον καθισταμένη οὕτω κυρία τῆς οκεάνεως καὶ διαιτήτρια τῶν τυχῶν ὀλοκλήρου τοῦ Ἰσλάμ, καὶ ὥν τὰ ὑπολειπόμενα ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ρωσία εἶχον τὰ αὐτὰ συμφέροντα, ἥτο δυνατὸν ν' ἀνεχθῶσι τὴν ἔνισχυσιν τοῦ Χαλίφου, τὴν νέαν δόξαν του, ἥτις θὰ εἴχεν ἰσχυρὸν ἀντίκευτον μεταξὺ τῶν Μωαμεδανικῶν των πλημυρῶν; Ποίαν ἀλλώς τε Μουσουλμανικὴν χώραν θὰ ἥδυναντο νὰ διεκδικήσωσιν οἱ Τούρκοι τασσόμενοι μετά τῆς Συνεννοήσεως, ἀφοῦ τός κατέχει ὅλας αὐτής; Οὐχί! Τὸ καθήκον, τὸ αἰσθημα, τὸ πολιτικὸν συμφέρον των, τοὺς ὡθεῖ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς «Τευτονικῆς μητρός», ἥτις ἔδιδε ἀφειδῶς τὰ ὄπλα, τοὺς ἀξιωματικοὺς, τὴν πολεμικὴν ἐπιστήμην της, ἥτις ἐπλήρουν τὰ κενὰ ταμεία των χρυσοῦ. Οἱ Τούρκοι, οἱ παλαιοὶ Τούκιοι τῆς Κιτρίνης πεδιάδος, ἀρχίσαντες τὸ στάδιόν των ὡς μισθοφόροι τῶν Στινῶν Αὐτοκρα-

τόδων καὶ τῶν Ἀράβων Καλιφῶν, ὅτο πεπρωμένον νὰ τὸ τελειώσωσιν ὡς μισθοφόροι τῶν Γεωμαγῶν.

*
Καὶ ὁ πόλεμος ἐκτείνεται τώρα πρὸς τὴν Ἀνατολήν, ὡς ἀτελεύτητος διαδοριὴ ἀναφλεγομένης πυρίτιδος. Ἡ Ὁδησσός, ἡ Σεβαστούπολις ἐβομβαρδίσθησαν. Τὰ Δαρδανέλλια καίονται. Τὸ προσεχὲς ἄρθρον μου ὅταν σᾶς εἴπη τὴν διπλωματικὴν ἐποποιίαν τῆς στενῆς ταύτης ὑδατίνης ταινίας, περὶ τὴν ὅποιαν ὑφαίνεται ἀπὸ αἰώνων ὀλόκληρος ἡ ἴστορία τῆς Ἀνατολῆς. Θὰ κατορθώσωσιν οἱ σύμμαχοι νὰ ἔκβιάσωσι τὴν φοβεράν των εἶσοδον, νὰ ἐμφανισθῶσι πρὸ τῆς Σταυρούλη ταύτης, ἥτις θεμβάζει εἰς τοὺς μυχοὺς τῶν κλειστῶν θαλασσῶν τῆς, ὡς εἰς τὸν μυχὸν τοῦ βαθέως δοτράκου, διέλας μαργαρίτης τοῦ Περσικοῦ; Εἶναι πιθανώτατον. Ἄλλος ἔκβιασις αὐτῇ τῶν Πορθμῶν, δοσον καὶ πιθαναί νίκαι τῶν Τούρκων ἐν τῷ Εὐξείνῳ ως κατὰ τὸ 1877, θὰ ἔχωσι σημασίαν καθαρῶς τοπικήν, τὰς δὲ τύχας τῆς Ἀνατολῆς θὰ καυθορίσῃ οὐχὶ ὁ ἄγων τῶν Ὁθωμανικῶν λιμνοθαλασσῶν, ἀλλὰ ἡ ἔκβασις τῆς γιγαντομαχίας, ἥτις ἔξειλίσσεται μεγαλοπρεπής καὶ ἀδυσώπητος εἰς τὰς ὑγρὰς πεδιάδας τῆς Πολωνίας καὶ τῶν Φλανδρῶν.

POLITICUS

Η ΓΑΛΛΟΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΡΗΣΙΣ

Θὰ ἦτο βεβαίως πρόώρον εἰσέτι, νὰ θελήσῃ τις σήμερον νὰ ἔξενέγκῃ κρίσιν ἐπὶ τοῦ Γαλλογερμανικοῦ πολέμου, ἀφοῦ οὕτε τὰ κείμενα τῶν ἐπισήμων διαταγῶν ὑπάρχουσιν οὕτε οἱ προκαλέσαντες αὐτὰς λόγοι εἶνε γνωστοί. Ἐν τούτοις ἐκ τῶν ἥδη ἐκτελεσθεισῶν στρατηγικῶν κινήσεων ἐγένετο, ἐν ταῖς γενικαῖς αὐτῆς γραμμαῖς τούλαχιστον, κατάδηλος ἡ πρόθεσις ἐκατέρου τῶν ἀντιστρατήγων. Εἶνε λοιπὸν γενικῶς δυνατὴ ἡ συνολιακὴ διερεύνησις τῶν αἰτίων τῆς ἐπιτυχίας ἢ ἀποτυχίας ἐκατέρου τῶν πολεμικῶν σχεδίων.

“Η Γερμανική παράταξις ήτο γραμμική κατά μήκος των συνόφρων έχουσα τὸ κέντρον βάσους αυτῆς πρὸς βορρᾶν, ἵτοι ἔναντι τῶν οὐδετερών χωρῶν Λουξεμβούργου καὶ Βελγίου, καὶ δύναται ἐπομένως νὰ παραβληθῇ πρὸς σφῦραν, δι᾽ ἣς ἐπεξηείτο νὰ κατενεχθῇ ἀποφασιστικὸν κατὰ τῆς Γαλλίας απότιμα. Η τοιαύτη διάθε-

σις τῶν δυνάμεων, ἀπλῆ ἐν τῇ συλλήψει τῆς δύναται, τηρουμένων τῶν ἀναλογιῶν, νὰ παραβληθῇ πρὸς τὴν λοξὴν φάλαγγα τοῦ Ἐπαυγενώνδου ἢ τὴν ἐξ αὐτῆς παραχθεῖσαν Μακεδονικὴν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.³ Ἐν ἀμφοτέραις, ὡς γνωστόν, ταῖς φάλαγξιν ἑκείναις, πλειοτέρα δύναμις καὶ ἐκλεκτοτέρα διετίθετο συστηματικῶς πρὸς τὸ ἔτερον τῶν πλευρῶν τῆς παρατάξεως δι^o οὖ καὶ ἐπεξηγεῖτο κάτα πρώτον ἢ ἐπίθεσις τοῦ ἔτέρου χρησιμεύοντος ὡς ἀμυντικοῦ ἢ ἐφεδρικοῦ τοιούτου.

¹Αλλ', έαν προκειμένου περὶ μικρῶν σχετικῶς μονάδων, ἀπηλλαγμένων τῶν παντοειδῶν τῆς σήμερον δυσκονίητων ὑλικῶν, έαν προκειμένου περὶ περιωρισμένων σχετικῶς κινήσεων καὶ ἐν ἐδάφεσιν ὅμαλοῖς καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐκ τῶν προτέρων ἐκλεγμένοις, έάν, λέγομεν, ὑπὸ τὰς περιστάσεις ἐκείνας ἦτο δυνατόν γὰ τηρηθῆ μυστικὴ ἡ ἐπιθετικὴ πτέρυνε, ἔχει ἀλλως ὅλως

τὸ πρᾶγμα μὲ τοὺς πολυσυνθέτους στρατοὺς τῆς σῆμερον. Πᾶσα τοιαύτη ἐπιχείρησις, ἵνα ἔχῃ ἐλπίδας τινάς ἐπιτυχίας, δέον πρὸ πολλοῦ ἀπὸ τοῦ καιροῦ τῆς εἰρήνης καὶ νὰ ἀποφασι- σθῇ καὶ νὰ προετοιμασθῇ καὶ τὸ τοιοῦτον πρᾶγμα ἁγνώριζον, κάλλιον παντὸς Ἰωας ἄλλον, οἱ Γερμανοί. Δι^ο δὲ καὶ ἐφόροντισαν ἀπὸ τίνος χρόνου καὶ ὑφεξῆς θεωροῦντες ἀσύμφροδον τὴν ἐκβίασιν τῆς Ἰσχυρᾶς γραμμῆς τῶν Γαλλικῶν φρουρῶν Μπελφό - Ἐπινάλ - Τούλ - Verdun, καὶ τὰς γραμμὰς συγκοινωνίας των νὰ πληθύ- νωσι πρὸς τὰς οὐδετέρας χώρας Λοιξεμβούρ- γον καὶ Βέλγιον καὶ μετασταθμεύσεις φρουρῶν πρὸς τὰ ἐν λόγῳ σύνορα νὰ ἐκτελέσωσι καὶ ἀποθήκαις πρὸς αὐτὰ ἐν συνδυασμῷ μετ' ὅχυ- ρώσεων νὰ κατασκευάσωσιν.

Αλλ' αὐτὸς ἡτο ἀκριβῶς ὅμιος καὶ δ λόγος
δι' ὃν ἦτο πρὸ δ ὑπερδεκετίας ἐν Γαλλίᾳ γνω-
στὸν ὅτι ἔκειθεν κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἔδει
ν ἀναμένεται ἡ Γερμανικὴ εἰσβολή. Καὶ ἐν-
ταῦθα μία παρένθεσις εἰνε ἀναγκαῖα, διότι εἶνε
φυσικώτατον νὰ τεθῇ ἡ ἔξης λογικωτάτη ἐρώ-
τησις. Ἀφοῦ οἱ Γάλλοι ἐθεάρουν πιθανωτέραν
τὴν διὰ τῶν οὐδετέρων χωρῶν εἰσβολήν, διατί
δὲν κατεσκεύασαν πρὸς τὰ τοῦ Ἀνατολικοῦ μετώ-
που, καὶ περισσότερα μάλιστα ἥξεις τὸ τελευ-
ταῖον τοῦτο, ἀλλὰ περιωρίσθησαν εἰς τὰ ἥσσο-
νος ἀξίας Montmédy - Maubeuge - Lille; Ἐν
πρώτοις πρέπει νὰ γίνῃ ἡ ἔξης παρατήρησις.
Ἡ διάδοσης τῆς διὰ τοῦ Βορειοανατολικοῦ
μετώπου εἰσβολῆς ἥρχισε νὰ καθίσταται πι-
θανή, ἀφοῦ εἶχον ἥδη κατασκευασθῆ, τὰ Ἀνατο-
λικὰ φρούρια. Τὸ ζῆτημα διδεν προεβάλλετο δω-
ξῆς: Νὰ δαπανηθῶσι πολλὰ εἰοσέτι δυσκατορ-
μύρια, ὅπως κατασκευασθῶσι καὶ ἀλλα φρού-
ρια, τὰ δποῖα θὰ ἀπήγουν, στρατιὰν ἵσως ὀδόκλη-
ρον, ὅπως τὰ ἀμύνθη. Ἐν τούτοις τὸ ζῆτημα
ἐτέθη, ἐσχολιάσθη ποικιλοτρόπως καὶ συνεζη-
τήθη εὑρέως. Καὶ ἐσχηματίσθησαν τότε δύ-
ρενματα ἰδεῶν οἱ μὲν ἐστηρίζοντο ἐπὶ τῶν ἔξη-
πειόπου σκέψεων.

«Τὰ φρούρια είνε τὰ μόνα μέσα, διὸ ὁν δύναται τις νὰ ἐπιβραδύνῃ, παρενοχλήσῃ καὶ ἔξαθενησῃ τὸν νικητὴν ἀντίταλον». ΝΑΠΟΛΕΩΣ

“Ἐν ἀμυντικῷ πολέμῳ, τὰ φρούρια, καλῶν
νπεραπτικόμενα, ἰσοδυναμοῦσι πρὸς στράτευμα
καὶ ἡ ὄντιστασις, ἦν παρουσιᾶζουσι, παρέχει τὸ
ἀναγκαῖον χρόνον δπως ἀποκρουσθῇ δ ἔχθρός
οὐ ἀνέκοψαν τὴν ὁρμὴν ἢ τοῦ δποίου κατέστη
σαν τὴν προέλασιν ἐνδιαιστικὴν καὶ πλήρη^τ
προφυλάξεων».

Στρατηγὸς MORAN

Οι αντιφρονοῦντες προέβαλλον τὰς ἐνη̄ς:

«Ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ θεοῦ μέροντι τῆς ἀμύνης της εἶνε προτιμότερον χώρα τις νὰ ἔχῃ στοιτὸν ἐνεργητικὸν πολυαριθμότερον καὶ διλιγώτερα φρούριοι δὲ λά τὰ τελευταῖα ταῦτα, περιορίζομένα εἰς τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα, δέον νὰ κατασκευάσωνται ὅσον οἶόν τε ἴσχυρά».

Στρατηγὸς BERTHAULT

«Τὰ φρούρια εἶνε χρήσιμα κτλ. . . . Ἐν τούτοις δὲν πρέπει ἐκ τούτου νὰ συμπεράνῃ τις δῆτι πρέπει νὰ κατασκευάζωνται πολλά. Διότι τὰ φρούρια δὲν έμποδίζουσι τὴν ὑπὸ τοῦ ἔχθροῦ ἔκβλασιν ή μόνον τῶν σημείων, ἐφ' ὃν εἶνε κατεσκευασμένα. Ἀπ' ἐναντίας στράτευμα λογχφόδια δύνανται εὐθετώτερον νὰ χρησιμοποιηθῇ, διότι καὶ ἐπιβάλλεται καὶ δύναται εἰς οἰονδήποτε ταιριεῖον θέλλουμεν γὰρ παρουσιάσῃ ἀντίστασιν»

VAIURAM

Οἱ δεύτεροι. ὑπερίσχυσαν, κυρίως, διότι ἐν
Γαλλίᾳ διὰ λόγους ἡ μὲν ὁ Ἰδίᾳ, ἐποφτήμησαν
νὰ δαπανηθῇ τὸ διαδέσιμον χρῆμα πρὸς καταρ-
τισμὸν ισχυροτέρον στρατοῦ, ἵνα οὕτω καταστή-
δυνάτῃ ἡ δύσον τὸ δυνατὸν ταχινέρα καὶ ἀσφα-
λεστέρα ἔφαρμογή τοῦ ἐπιθετικοῦ τιων σχεδίων
ἢ εἰς τὴν συμπλήρωσιν τῆς ὀχυρώσεως, ἢτις θε-
έδικαιολογεῖτο πλειότερον, διὸ ἐπρόκειτο νὰ τη-
ροθῇ στάσις καθαρῶς ἀμυντικῇ.

ΑΛΛ ἀς ἐπανέλθωμεν ἐπὶ τοῦ πολεμικοῦ συεδίου τῶν Γερμανῶν,

Τὸ Γεωματικὸν ἐπιτελεῖον παρεῖδεν ἀριθμό
τινα ἀρχῶν τῆς Στρατηγικῆς καὶ εἰς τὴν τοιωτ
την παράβλεψιν πιθανὸν ἀποδοτέαι αἱ μέχρι¹
τοῦδε ἀποτυγχάι του. Αἱ ἀρχαὶ αὗται εἶνε ἔξιση
— Ἐν σχέσει μὲ τὴν ἀρχικὴν διάθεσιν τῶν
στρατευμάτων καὶ τὴν ὑπὸ αὐτῶν ἐκτέλεσιν με
γάλων κακλωτικῶν κινήσεων.

«Ἡ κατάτμησις τῶν δυνάμεων ἐν τῇ ἐπιθέσει
εἴτε αὐτή προέρχεται ἐκ τοῦ καταρτισμοῦ πλει-
νων στρατιῶν, ἐπὶ ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἔχθρικο-
μετώπου, εἴτε τῆς χρήσεως πλειόνων γραμμῶν
ἐπιχειρήσεων, ἀποτελεῖ αἰτίαν ἀδυναμίας κα-
ὶ τούτων δυνατούσει κίγδυνον».

ΝΑΠΟΔΕΩΝ Ἐπιστοληνομούματα

«Αἱ ἐν τῇ ἀρχῇ ἐκστρατείας τινος στρατηγοῦ
καὶ κινήσεις δέοντα σύνδυασθεῖσι κατὰ τρόπον
τοιοῦτον, ὅπερε νὰ ἔξαπατηθῇ ὁ ἀντίπαλος
καὶ νὰ ἔξαναγκασθῇ νὰ ἀποκαλύψῃ καὶ δια-
ρέσῃ τὰ διανυόμενα του».

Συνταγμ. HENRY - 1894 - (Μελέται τῶν ἀρχ
τῶν Ναπολέοντος καὶ τῶν στρατηγῶν αὐτοῦ)

«Δὲν πρέπει νὰ δίδεται μέγα μῆκος εἰς τὰς γραμμὰς τῶν ἐπιχειρήσεων ἢν σχέσει πρὸς τὰς βάσεις αὐτῶν καὶ νὰ ἔκτελῶνται μεγάλαι πλευρικαὶ κινήσεις».

Ο ιδιος

«Κυκλωτικαὶ κινήσεις ἐκ 200,000 ἀνδρῶν, ὡς ἔκεινη, ἥν ἔξετέλεσαν οἱ Γερμανοὶ κατὰ τὸ 1870 ἐν Gravelotte, παρουσιάζουσι μεγάλας δυσκολίας ἐν τῇ πρᾶξει. Ἐνώπιον στρατοῦ συγκεντρωμένου καὶ διοικούμενου ὑπὸ ἀρχηγοῦ ἴκανου καὶ διορατικοῦ ἀποτελοῦσιν ἔνα τῶν μεγαλητέρων κινδύνων».

VANDEVELDE

«Ο ἔλιγμὸς διὰ νὰ εἶναι ἀποτελεσματικός, πρέπει νὰ εἶναι αἰφνίδιος (τακτικὴ τοῦ Ναπο-

ΥΠΟΣΧΕ.

Ο ασθενῶν βαρέως Ἀρχηγὸς τοῦ Γερμαν. Ἐπιτελείου.

λέοντος) καὶ πρὸς τοῦτο ἀπαιτοῦνται δύο παράγοντες, ἡ μυστικότης καὶ ἡ ταχύτης. Ἡ μυστικότης καὶ ἡ ταχύτης, εἶναι κατὰ τὴν ὠραίαν ἐκφραστιν τοῦ Clausewitz αἱ δύο ἰοχραὶ πτέρυγες τοῦ ἀετοῦ, δοτὶς πρόσκειται νὰ ἐπιπέσῃ ἐπὶ τῆς λείας του. Ὅταν ἡ μυστικότης διά τινα οἰονδήποτε λόγον ἐπλεύψῃ, δέοντας ἀναπλιγρωθῆ, διὰ τῆς ἐπανήσεως τῆς ταχύτητος, διὰ τοῦ μεγίστου δυνατοῦ δρίου τῆς ταχύτητος».

Στρατηγὸς CARDOT

Καὶ ἐφ' ὅσον μὲν ενδισκεταὶ τις ἐν τῇ Ἰδίᾳ χώρᾳ δύναται τὴν πλείονα ταχύτητα, προκειμένων περὶ τῶν μονάδων τῆς σήμερον, νὰ ἐπιτύχῃ διὰ τῶν σιδηροδρόμων, ἀλλ' ἐν χώρᾳ ἐχθροκρή,

θὰ καταφύγῃ μοιραῖνται εἰς τὰς ἐσπεύσμενας πορείας.

Ἐν σχέσει ἥδη μὲ τὴν ἀρχικὴν κατεύθυνσιν τῶν δυνάμεων τοῦ δεξιοῦ, ἐναντίον τῶν Παρισίων καὶ τὴν ὑπὸ αὐτῶν ἐκτέλεσιν ἐσπεύσμενων πορειῶν.

«Οἰσδῆποτε καὶ ἀν εἶναι ὁ τελικὸς σκοπὸς ἐνὸς πολέμου, ἐν τῇ ἀρχῇ πρὸ πάσης ἐπιχειρήσεως δέοντας νὰ κατευθύνωνται τὰ φύλια στρατευμάτα κατὰ τῶν κυρίων ἐχθρικῶν δυνάμεων μὲ τὴν ἐντολὴν ἵνα ἀναζητήσωσιν αὐτὰς καὶ τὰς καταπολεμήσωσιν ὄπουδήποτε καὶ ἀν ἡθελούμενος μετ' αὐτῶν συναντηθῆ».

Συνταγματάρχης MAILLARD

«Ἄν ἐσπεύσμεναι πορείαι, ἐνίστε ἀπαραίτηται, προξενοῦσι τοσοῦτον μεγάλας ἀπωλείας ὥστε δυνατὸν νὰ θεωρηθῶσιν ἔξισον καταστρεπτικαὶ, ὅσον καὶ αὐταὶ αἱ μάχαι». Ο αὐτὸς

Ἐν ἀντιθέσει οἱ Γάλλοι φαίνονται τελείως συμμορφωθέντες πρὸς τὰς στρατηγικὰς ἀρχὰς καὶ Ἰδίᾳ τὰς Ναπολεοντείους. Ἰδοὺ αὐταὶ:

«Μὴ ἀποφασίζετε ν̄ ἀμυνθῆτε ἢ δταν σᾶς εἶναι ἀδύνατον νὰ κάμετε ἀλλως. Ἐὰν ἔξαναγκασθῆτε, θέλετε μείνη ἐν τῇ μειονεκτικῇ ταυτῇ καταστάσει, δοτὸν ἀπαιτεῖται, δπως κερδίσητε χρόνον, δπως ἀναμείνητε ἐνισχύσεις, δπως ἀνασυντάξητε τοὺς στρατιώτας σας καὶ ἀπομακρύνητε τὸν ἐγχρόον ἀπὸ τῆς βάσεως τῶν ἐπιχειρήσεων του. Ἡ ἀνάληψις τῆς ἐπιθέσεως ἐστω ἀδιαλεπτῶς δ σκοπὸς πάσης σας πρᾶξεως. Μὴ κατανείμετε πρὸς τοῦτο τὰ στρατεύματα σας εἰς πολλὰς θέσεις αἱ κινήσεις σας, ἀς ἔχωσι ἀπεναντίας δις σκοπὸν τὴν συγκέντρωσιν τῶν δυνάμεων σας».

ΝΑΠΟΛΕΩΝ

Ἐν τούτοις δ Ἰδίος ἀλλαχοῦ διμολογεῖ πόσον τὸ πρᾶγμα εἶναι δυσκατόρθωτον.

«Ἐν τῇ στρατηγικῇ ἡ μετάβασις ἀπὸ τῆς ἀμύνης εἰς τὴν ἐπίθεσιν ἀποτελεῖ μίαν τῶν δυσκολωτέρων τοῦ πολέμου, ἐπιχειρήσεων».

ΝΑΠΟΛΕΩΝ (Ἀπομνημονεύματα)

Κατ' ἀρχήν, διαν στρατὸς κράτους τινὸς δὲν δύναται νὰ εἶναι, αὐτὸς πρῶτος ἔτοιμος, δὲν πρέπει νὰ σκέπτεται νὰ διευθύνῃ τὸν πολέμον, ἀλλὰ πρέπει ἀπλῶς νὰ παραδεχθῇ, νὰ τὸν ὑπομείνῃ. Ἀπὸ τῆς στρατιῆς ταύτης δέοντας νὰ παρασκευάσῃ μετ' ἀρχούσης ἐνεργητικότητος τὴν ἀμυναν, ὥστε κατισχύνων ἐν τέλει τῆς ἐπιθέσεως, νὰ δυνηθῇ ν̄ ἀναλάβῃ ταύτην δ Ἰδίος».

Στρατηγὸς DERRÉCAGAIX

«Ἐξ ὅλων τῶν μορφῶν ἀς, ἐκφυλισθεῖσα, ἔλαβεν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ἡ Ναπολεόντειος ἀπόφασις, ἡ κύκλωσις, παραμένει ὠρισμένως, τὸ ἀσφαλέστερον εἰσέτι μέσον, δι' ὃ δυνάμεδα νὰ ἐπιτύχωμεν τὴν τελείαν καταρόπωσιν τοῦ ἀντιπάλου¹. Ἀποκόπτουσα τὰς γραμμὰς ὑποχρησίσεως τοῦ ἐχθροῦ, κλείουσα αὐτῷ τὰς πύλας τῆς σωτηρίας του, ἐνεργεῖ ἐπὶ τοῦ ἡθικοῦ του καὶ ἐνσπείρει τὸν τρόμον, περισσότερον ἢ οἰαδήποτε ἄλλη μέθοδος. Ἀλλ' ἀπαιτεῖ τοσούτῳ μεγαλήν ὀριθμητικὴν ὑπεροχὴν, τοσαύτην ἔμπονον θέλησιν, τοσούτῳ μεγάλην ἰδίᾳ ἡθικὴν δύναμιν, ὥστε σπανιότατα θὰ δυνηθῇ τελείως νὰ ἐπιτύχῃ. Ἐξ ὅλου παρουσιάζει τὸ μέγα μειονέκτημα δτι ἡ ἀμυνα δύναται μετατοπιζομένη συνεχῶς κατὰ τὴν διεύθυνσιν τῆς κυκλώσεως καὶ διατίνουσα διλιγώτερον ἢ δ ἐπιτιθέμενος δρόμον νὰ ἀναλάβῃ ἐν τέλει αὐτῇ τὴν ἐπίθεσιν καὶ ἐπενέγκῃ οὕτω, σχεδὸν ἐπ τοῦ ἀσφαλοῦς, κτύπημα καίριον, κατὰ τῶν καταπεπονημένων καὶ τῶν ἀποσυντεθειμένων τοῦ ἐχθροῦ δυνάμεων. Καὶ αὐτὸς εἶναι ἀκριβῶς δ λόγος, δι' ὃν τὰ πλέον τολμηρὰ πνεύματα — πλέον τολμηρὰ ἀκόμη καὶ ἀπὸ ἐκείνα, τὰ δποῖα κηρύσσονται ὑπὲρ τῆς ἐπιθέσεως — δοξάζουσι τὸ σύστημα τῆς ἀμύνης - ἐπιθέσεως».

Συνταγματάρχης MONTAIGUE (Μελέται ἐπὶ τὸν πολέμου - 1911).

Ωστε κατὰ τὸν συνταγματάρχη Montaigue τὸ μόνον σφάλμα τῶν Γερμανῶν συνίσταται εἰς τὸ δτι κακῶς ὑπελόγισαν τὰς ἡθικὰς ἰδιότητας τῶν ἀντιπάλων των καὶ δτι αἱ ἐπιτυχίαι τῶν Γάλλων ὀφείλονται εἰς τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἡθικοῦ των, ἀφοῦ οὕτωι κατώρθωσαν νὰ ἐφαρμόσωσιν ἐπιτυχῶς τὸ σύστημα τῆς ἀμύνης - ἐπιθέσεως. Τὶ πλειότερον ἀπαιτεῖ;

Καὶ δῆλη ἵσως ἡ ἀλήθεια εἶναι αὐτῇ καὶ μόνη. Θέλετε ἥδη καὶ τὴν γνώμην τοῦ μεγάλου Στρατηλάτου διὰ τὴν ἐν γένει διαγωγὴν τῶν Γερμανῶν πρὸ τῆς ἐπισήμου κηρύξεως τοῦ πολέμου καὶ μετ' αὐτήν; τὴν καταστροφὴν τῶν μνημείων τέχνης, τῶνς φόνους ἀσύλων πολιτῶν κτλ. κτλ. Ιδοὺ αὐτῇ:

«Ἐν τῷ πολέμῳ, δπως καὶ ἐν τῇ πολιτικῇ,

1 Οι Γερμανοὶ εἶναι, δις γνωστόν, οἱ κατ' ἔξοχὴν Θιασῶται τῆς Ναπολεοντείου τακτικῆς. Οι μεγάλοι τῶν στρατιωτικοῦ ἀνδρεῖς Clausewitz καὶ Moltke, ὑπῆρχαν οἱ κυρίωτες συντελέσαντες εἰς τοῦτο.

τὸ διαπραττόμενον κακόν, ἔστω καὶ συμφώνως πρὸς τοὺς ἴσχυοντας κανόνας, δὲν εἶναι συγγνωστὸν παρὰ μόνον ἐφ' δσον εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖον. Πᾶν δτι ὑπερβαίνει τὸ δριόν τοῦτο, εἶναι ἔγκλημα».

ΝΑΠΟΛΕΩΝ

Καὶ ταῦτα μὲν ἐπὶ τοῦ παρόντος. Ἐφ' δσον δηδη θὰ συμπληρώνται, αἱ ἐπὶ τῶν πολεμικῶν

ΜΙΑ ΠΟΛΥ ΕΦΗΜΕΡΟΣ ΦΙΛΙΑ

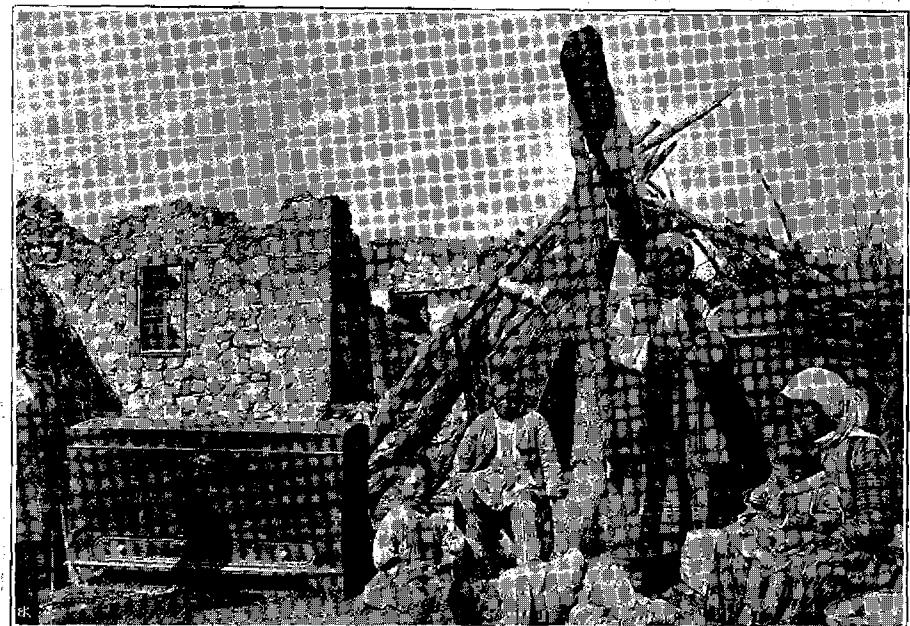
Ο Βασιλεὺς τοῦ Βελγίου μὲ τὸν πορθητὴν τῆς Λιέγης Στρατηγὸν φὸν Εμμῆ τονομάλουντες εἰς τὰ περισσαν γυμνάσια τοῦ Γερμανικοῦ στρατοῦ

ἐπιχειρήσεων πληροφορίαι, ἐπὶ τοσοῦτον θὰ καθίσταται δυνατή καὶ τῶν λεπτομερειῶν ἢ ἐπισκόπησις, παρουσιαζούσων ἵσον, δὲν μὴ πλειον

* *

Από πολλάς οικίας έχουν πέσει όλοκληροι πλευραί.

Η οίκογένεια, τὰ έναπομείναντα ἐπιτλα και ἡ πατροπατρότος κασσέλα μένουν ἀστεγοι ἔξω ἀπὸ τὸ ἐφειτούθεν σπῆτι.

ΟΙ ΣΕΙΣΜΟΓΡΑΦΟΙ

ΔΙΑ τὴν ἀναγραφὴν, τῶν σεισμῶν ἔχουσιν ἐφευρεθῆ πολυάριθμα διγάντα καλούμενα σεισμογράφοι. Τὰ διγάντα ταῦτα παρέχουσαν ἐν γένει τὸ μέσον τῆς σπουδῆς διων τῶν φάσεων τῆς ἐκ τῶν σεισμῶν κινήσεως τοῦ ἐδάφους καὶ δύνανται γὰρ σημειώνωσιν ὅχι μόνον τὰς σεισμικὰς δονήσεις τῶν πλησίον αὐτοῖς κειμένων

καὶ σύστημα αὐτῶν μετέχει τῆς κινήσεως τοῦ ἐδάφους. Ἐν τῷ Σεισμολογικῷ Σταθμῷ τοῦ Ἑδαν. Ἀστεροσκοπείον λειτουργοῦσι δύο σεισμογράφοι, ὁ εἰς συστήματος Μαΐνκα καὶ ὁ ἑτερός συστήματος Αγαμέμπονε.

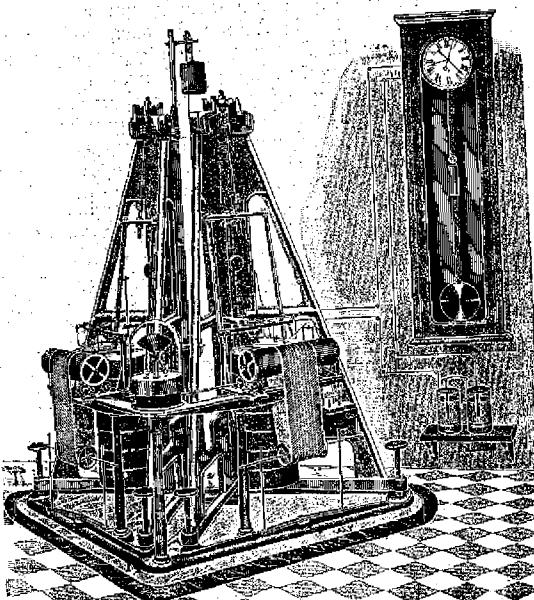
Διπλοῦς σεισμογράφος Μαΐνκα. Ὁ σεισμογράφος ὃντος (Σχ. 1) σύγκειται ἐκ δύο ἐντελῶς διμοίλων ὄγκων, ἔκαστον τῶν διποίων ἀποτελεῖται ἐξ ἴσχυροῦ χρυσοῦδηροῦ σκελετοῦ, ἐκ τοῦ ἀπὸ αὐτοῦ ἀνηρηγμένου ἐκκρεμοῦ, ἐκ συστήματος ἔξασθενούτος τὰς κινήσεις αὐτοῦ, εὐθὺς ὡς παύση ἡ κινοῦσσα δύναμις, καὶ ἐκ τοῦ γραφικοῦ συστήματος τῶν κινήσεών του.

Ο σκελετὸς ἔχει ὄψις I, μ.δο περίπου καὶ στηρίζεται ἐπὶ στερεοῦ ἐδάφους. Ἐπεὶ τοῦ σκελετοῦ τούτου εἶναι ἀνηρηγμένον τὸ βάρος τοῦ ἐκκρεμοῦς, τὸ σκουδιώτερον μερος τοῦ διου ὄγκων, κατὸ τὸν ἀκόλουθον τρόπον: Λεπτὸν χαλύβδινον σύρμα 30 ἐκ. περίπου μήκους, συνδέεται πρὸς σιδηρέν λαβίδα τοποθετημένην εἰς τὴν πορυφήν τοῦ σκελετοῦ, τὸ ἑτερὸν ὄπερον τοῦ σύρματος τούτου συνδέεται πρὸς ἀπέραν διμοίλων λαβίδα στερεωμένην εἰς σιδηροῦ πλαισίου φέρον τὸ βάρος τοῦ ἐκκρεμοῦς, διπερ 136 χιλιόγραμμα.

Τὸ βάρος τοῦ ἐκκρεμοῦς ὀνδέεται ἐπίσης ὅπισθεν καὶ εἰς τὸ ὄψις τοῦ κέντρου βάρους του μετά τοῦ σκελετοῦ διὰ λεπτοῦ χαλυβδίνου ἐλάσματος, διπερ συγχρόνως ὥθετε τοῦτο πρὸς τὰ ἐμπόδια. Οὕτω δύναται τὸ βάρος να στρέφεται περὶ δύο σημείων, τὸ σύρμα ἔξαρτησες καὶ τὸ ἔλασμα.

Διὰ τὴν ἔξασθέντων τῶν κινήσεων τοῦ ἐκκρεμοῦς, ὑπάρχει μεταλλικὸν ὅρθιον κιβώτιον, ἐντὸς τοῦ διου διέρχεται κατακόρυφος πλάξις ἐξ ἀργιλλίου, ἢτις συνδέεται πρὸς τὰ κάτω μὲν διὰ καταλλήλων ἀρθρωτῶν μοχλῶν μὲ τὸ κέντρον βάρους τοῦ ἐκκρεμοῦς, πρὸς τὰ ἄνω δὲ μετά τοῦ γραφικοῦ συστήματος. Διὰ τούτου ἐπιτυγχάνεται ὡστε τὸ ἐκκρεμεῖ τοῦ ὄγκου να κινῆται, ἐφ' ὅσον ἐνεργεῖ ἐπὶ αὐτοῦ ἡ κινοῦσσα δύναμις, ὅταν ὅμως παύσῃ αὐτῇ, δὲ εὑρισκόμενος ἀπὸ μεταξὺ τῶν πλευρῶν τοῦ κιβωτοῦ καὶ τῆς ἐντὸς αὐτοῦ πλαισίου συμπιεζόμενος ἀναγκάζει τοῦτο νὰ ἐπανέλθῃ βραδέως εἰς τὴν θέσιν ἰσορροπίας.

Τέλος τὸ γραφικὸν σύστημα τῶν κινήσεων τοῦ ἐκκρεμοῦς ἀποτελεῖται ἐκ λεπτοτάτου ἐπιμήκους ἐλάσματος ἀργιλλίου φέροντος εἰς τὸ μέσον ἀξοναί περιστροφῆς καὶ τοποθετημένου εἰς τὸ ἀκρον δικτύοντος βραχίονος, ἔχοντος σχῆμα δικρόνου καὶ δυνομένου νὰ στρέφηται ἐλευθέρως καὶ ὅριζοντις περὶ ἔξεχον σημεῖον τοῦ σκελετοῦ. Ὁ βραχίων ὃντος συνδέεται

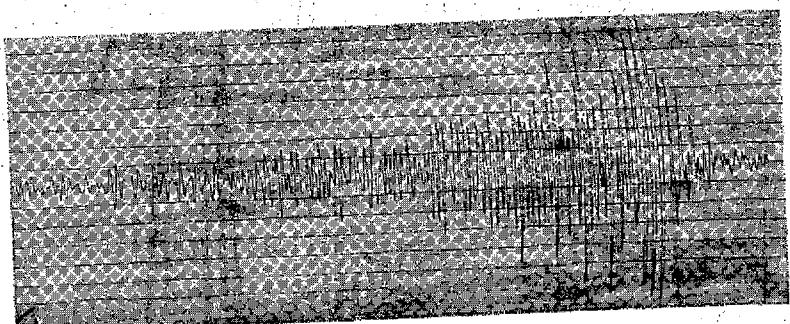

ΣΧΗΜΑ 1.

τόπων, ἀλλὰ καὶ τὰς συμβιαινούσας εἰς πολὺ μεγαλειτέρας ἀποστάσεις τοσούτον δὲ μεγάλη εἶναι ἡ ενσυμησία τῶν νεωτέρων ὄργανων, ὡστε γὰρ τίθενται εἰς κίνησιν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν καὶ τῶν ἐλαχίστων κραδασμῶν τοῦ γηνίου φλοιοῦ.

Ως ὁ ἀπλούστερος τῶν σεισμογράφων, διὰ τὴν δριζοντίαν κίνησιν τοῦ ἐδάφους, δύναται γὰρ τοῦ στερεωμένου ὑπὸ τὸν ἴσχυρον στηρίγματος στερεωμένου ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τὸ ἐκκρεμεῖς φέρει εἰς τὸ ἀκρον αὐτοῦ γραφίδα, δυναμένην νὰ γράψῃ ἐπὶ φύλλου χάρτου κρατουμένου διοιζοντίας κάτωθεν αὐτῆς, οὗτο δὲ σημειοῦνται ἡ κίνησις τοῦ ἐκκρεμοῦς, δταν τὸ ἐδάφος κινῆται. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ πλάτος τῆς κινήσεως τοῦ ἐδάφους εἶναι μικρόν, ἵνα δὲ σεισμογράφος ἔχῃ ἐν τῷ ἐφαρμογῇ ὀξεῖαν, πρέπει γὰρ μεγεθύνη κατὰ πολὺ τὴν γηνήν κίνησιν, προσέτι δὲ γὰρ παρουσιάζει εἰς τὰ κινούμενα μέρη αὐτοῦ διογ. τὸ δυνατόν μικροτέραν τριβήν.

Εἰς δόλους τοὺς σεισμογράφους ἡ σημειούμενη κίνησις δὲν εἶναι ἡ πραγματικὴ κίνησις, ἀλλὰ σχετική, διότι τὸ γραφί-

ΣΧΗΜΑ 2. — Πᾶς ἐσημείωσε τῶν σεισμῶν δ Σεισμογράφος μας.

ΩΙ ΣΕΙΣΜΟΙ
ΤΩΝ ΘΗΒΩΝ

καταλλήλως μετά τον άνωτέρου ἄκρου της πλακός
ἔξασθενήσεως.

Τὸ ἔξ αργιλλίου λεπτὸν ἔλασμα ἀποτελεῖ τὴν γραφίδα τοῦ δργάνου καὶ φέρει εἰς τὸ πρός τὰ ἔξαι ἄκρον εὐτὸν ἀκίδα χαλβδίνην, ἡτις χαράσσει γραμμήν ἐπὶ γῆταλμένης καρτίνας ταινίας μετακυνουμένην ὑπὸ δύο ιλινδών στρεφομένων διὰ καταλλήλου ὁρολογιστικοῦ επιχειρισμοῦ.

"Οταν τὸ ἐκκρεμὲς τοῦ ὁργάνου ἡρεμῇ, ἡ ἀκίς τῆς γραφίδος ἔσουσα τὴν ἐπὶ τῆς ταινίας αἰθέλλην χροάσ-
ει τούτην γραμμήν εἰς περίπτωσιν ὅμως σεισμού τὸ ἐκκρεμὲς τίθεται εἰς κίνησον καὶ ἀναγκάζει ταῦτην
νὰ γράψῃ τῇ τε ταινίᾳ κυριατοειδή γραφίματα καλού-
μένην σεισμογράφημα (Σχ. 2). "Ιναὶ δὲ γνωρίζουμεν τὸν
ἀκριβῆ χρόνον τῆς ἐνάρξεως τοῦ σεισμοῦ, εἰδικὸν χρο-
νόμετρον ἀποκαθιστῷ ἀνά πᾶν πρώτον λεπτὸν τὴν
πικλοφορίαν. Ἡλεκτροκοῦ όρεύματος στήλης εἰς μι-
κρὸν ἥλεκτρον ομογένητην τοποθετεῖμενον παρὰ τὴν γρα-
φίδα, ὅστις, λειτουργὸν στιγματίως, ἀνύψοι ταῦτην
καὶ διακόπτει ἕτερον ὀλίγον τὸν ὑπὸ αὐτῆς γραφομένην
γραμμήν (Σχ. 2). Οὕτω τὸ μεταξὺ δύο διακοπῶν τμῆμα
τῆς γραμμῆς ἀντιστοιχεῖ εἰς χρόνον ἐνὸς λεπτοῦ καὶ
πάντα κλάσμα αὐτοῦ εἰς ὠρισμένον ἄριθμὸν δευτερολέ-
πτων. Κατὰ τὴν ἀλλαγὴν δὲ τῶν ταινιῶν τοῦ ὁργάνου
σημειοῦται ἐπὶ τῆς ταινίας ὧδισμένη διακοπή, ἣτις
χρησιμεύει ὡς ἀφετηρία πάθος εὑδεσίν τοῦ ἀκριβοῦς
χρόνου τῆς ἐνάρξεως τοῦ σεισμοῦ.

Ἐν τῷ δραγάνῳ τούτῳ ἐπιτυχάνεται ἡ μεγέθυνος τῶν κινήσεων τοῦ ἐκηρεμοῦς εἰς τὸ ἑκατονταπλάσιον περίου ἐπὶ τῆς ταυνίας.

Διά τὴν πλήρη σπουδὴν τῆς κινήσεως καὶ τὸν προσδιορισμὸν τῆς διευθύνσεως, ἐξ ἣς ἔρχεται ὁ σεισμός, ἀπαύτοινται δύο τοιούτοι σεισμογράφοι, οἱ δποτὶοι τοποθετοῦνται πλησίον ἀλλήλων καὶ οὗτας, ὅστε αἱ φωναῖδες αὐτῶν νὰ ἔχωσιν ἀδιστιμένας διευθύνσεις καὶ νὰ σχηματίζωσι γωνίαν δρθήν.

ΕΙΣΙΔΗΜΟΝΑΙ ΕΥΛΟΓΙΑΙ ΕΝΩΣ ΜΑΤΑΤΙΑΣ

Σεισμογράφος Αγαπητοποεία. Ότι ετερος σεισμογράφος Αγαπητοποεία είναι κατά πολὺ διπλούντερος. Τό δικαιεμές αντού ἀποτελεῖται ἐξ αὐλίνδρου μολυβδίνου βάρους των 200 χιλιογράμμων, μηντζητήραν μέσα της δροφής διά λεπτῆς συδηρᾶς ὁμόδοι μήκους 8 περίπου μέτρων. Ηλησίον τού βάρους ή διάβδος περιβάλλεται ὑπὸ δύο μεταλλικῶν πετάλων σχηματιζόντων δρυθήν γωνίαν καὶ στερεωμένων εἰς τοὺς δέξιους στροφῆς δύο μακρῶν βροχιλών. Οι βραχίονες οὗτοι είναι παράλληλοι καὶ ἀπολήγουσι κατὰ τὸ ἔνταρχον αὐτῶν εἰς ἀκίδας ἐκ λευκοχρύσου, εἰς ἔτερον δὲ ἄκρον φέρουσι γραφίδας, μικρὰ στριγυωνικὰ δοχεῖα πλήνη μελάνης, στηριζομένας ἐπὶ διλαφρῷ ἐπὶ χαρτίνῃ ταινίᾳ, ἣν ἐκτινίλισται βραδέως ὑπὸ ὀδοιποιαῦν ὡρανισμοῦ.

Οταν τὸ ἐκκρεμές θρεπῇ αἱ γρυψίδες γρά-
φουσιν, ώς καὶ εἰς τὸν σεισμογόραφον Μαΐτκα,
γραμμάς ενθέεις κατὰ τὴν κείνην δῆμος αὐτοῦ,
ἴμα, τὴν ἐνάρεις εἰς τὸ σεισμοῦ, ή ὑάρδος τοῦ ἐκ-
φεμοῦς ὥθετι τὰ περιβάλλοντα αὐτὴν πέταλα
καὶ ἀνογκάζει τοὺς βραχίονας νά τοποθετήσῃ.
Γότε αἱ μὲν ἀκίδες αὐτῶν ἐφαττόμεναι τῶν εἰς
ικράτη ἀπόστασιν ἐνθυσιομένων δροιών ἀκίδων
τῶν στελεχῶν ἀποκαθιστῶσαι στυγμαίως τὴν
ικλινοφορίαν ἡλεκτρικοῦ δέιματος εἰς μικρὸν
λεκτροφοριαγήτην, διστις ἔλκει ποχλὸν τινὰ τοῦ
ὑφολογιακοῦ μηχανισμοῦ καὶ ἡ ταυτία ἀρχεται
ἐκτυλισσομένη μετὰ μεγάλης ταχύτητος, ἐνῷ
ναυς τὰ στελέχη ἀποκλίνουσιν, ίνα μὴ προσ-
τιν ἐπ’ αὐτῶν αἱ ἀκίδες τῶν βραχίονων αἱ δὲ
καὶ γράφουσι κυματοειδῆ γραμμήν, ἵτοι τὸ σει-
ρηνα.

τριῶν τούτων ή ταλάντωσις τοῦ ἐκδιδεκαπλασιᾶς εταιρίας εἶναι ταῖνά· προσδιορισμὸν τῆς ὕδρας τῆς ἐνάρξεως τοῦ πάρχει καὶ εἰς τὸν σεισμογράφον τοῦτον αφικονός σύστημα κατάλληλον.

Σεισμογραφήματα. — Εἰς ἔκαστον σεισμογράφημα (Σχ. 2) μικροῦ· ἢ μεγάλου σεισμοῦ καὶ ἔχοντος τὴν ἀρχὴν εἰς πλησίον κείμενον τόπον· ἢ ἀπομεμαρτυρούμενον διακρίνομεν κυρίων ἐν ἀρχῇ μὲν πολύθλαστον γραφηματικόν μικροῦ πλάτους, προεισαγωγήκαντα, ἀντιστοιχοῦντα εἰς λίαν βραχείας αἰσθήσεις τοῦ ἔκτισματοῦ, ἀκολούνθως δὲ μεγάλας κυματωδεις.

Παραδεχόμεθα γενικῶς, δτὶ αἱ πρῶται ἀσθενεῖς κυμάσεις προκαύπτουσιν ἐκ τῆς μεταδόσεως τῆς σει- σμικῆς κινήσεως ἀπὸ τοῦ κέντρου τοῦ σεισμοῦ κατὰ εὐθεῖαν εἰς τὸν σεισμογράφον διὰ μέσου τῆς γηνῆς μᾶλις, αἱ δὲ ἄλλαι ἐκ κινήσεων δριζοντίων καὶ κατα- κορύφων ἐρχομένων μὲ ταχύτητα πολὺ μικροτέραν ἐ- τοῦ ἐπικεντροῦ τοῦ σεισμοῦ, ήτοι τοῦ ἀντιστοίχου ση-

μείον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς πρὸς τὸ κεντρὸν του
σεισμοῦ.

Τὸ διαφεύγον χρονικὸν διάστημα, αἱ τῆς στιγμῆς ἥρχισεν ἡ πρώτη κίνησις μέχρι τῆς ἀρχῆς τῶν μεγάλων κυανήσεων, μετρηθὲν εἰς τὸν σεισμογράφον εἶναι τοσοῦτον μεγαλείτερον ὃσον ἀπότερον εὑρίσκεται ἡ αἰτία τοῦ σεισμοῦ, ἐπιτρέπει δὲ νὰ ὑπολογίσωμεν τὴν ἀπὸ τοῦ σεισμογράφου ἀπόστασιν τοῦ ἀγώνοτον ἐπικεντροῦ τοῦ σεισμοῦ μὲν ἀφεκτὴν προσεγγιστιν.

Τέλος η διευθυντικής, ες της πρωτηκούν η ωδαική απ-
νησις, ενδίσκεται ἐπει τῆς διευθυντικούς τῆς ἀρχής
αποκλίσεων γραφιδών τοῦ σειμογράφου; η δὲ
Ισχύς αὐτῶν τὴν τοῦ πλάτους τῶν γραφομένων κυ-
ματωσεων.

Δ^ρ Ν. Α. ΚΡΗΤΙΚΟΣ
Βοηθός ἐν τῷ γεωδυναμικῷ τμήματι
τοῦ Ἐθν. Ἀστεροσκοπείου.

KNOYT ΑΜΣΟΥΝ

ΑΛΗΤΕΙΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ

«Σηκωθῆτε, παιδιά!» φωνάζει δὲ ἐπιστάτης τοῦ ιμάματος Όραγς Φλάτ. Λέντι ήμποδοῦμε νὰ τὸν δούμε, εἶνε ἀκόμη πίσσα σκοτάδι, η τρίτη πρωστὴ ὕδρα, ἀλλὰ πηδοῦμερ ἀμέσως ἀπὸ τὰ κρεββάτια καὶ φοροῦμε πανταλόνι καὶ μπλούζα.

Εἶνε ἡ ἐποκὴ τοῦ θεοῖσμοῦ, δονλεύομεν σὰν τὰ σκυλά, ἔχομεν λυγοστὸν τὸν ὑπνον καὶ ὅλοι οἱ ἄνδρες παταπούνται κατ’ ἀφρόσικον τρόπον. Μαλάνομεν μεταξύ μας γιὰ τὸ παραμικόν εἰς τὴν ἐλαχίστην δυοσχέδειαν, ποῦ παρουσιάζεται κατὰ τὴν ἐργασίαν καθ’ ὅλην τὴν ἡμέραν, μεταχειριζόμεθα βίαν καὶ σπάζομεν τὰ σκεύη.

Κίντος δὲ ἐπιστάτης ἔγενεν ἀδύνατος καὶ
σκληρὸς σὰν πονταρρέουντος. Μᾶς διηγεῖται, ὅτι
τὸ γειτονικὸν τμῆμα ἔχει προχωρήσην ομηρικὰ
στὴ δουλειὰ καὶ θὰ τελειώῃ τὸν θερισμὸν μερι-
κὰς ἡμέρας προτίτερα ἀπὸ μᾶς. « Αὐτὸ δὲν θὰ
γίνη ποτέ! » ἀπαντῶμεν μὲ σφιγμένα δόντια. Τὸ
βάλαμψε οὐδὲ νῦν μας νὰ προφθάσωμεν τὸ γειτο-
νικὸν τμῆμα, ναί, νὰ τὸ προσπεράσωμεν θριαμ-
βευτικά κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς κρατήσῃ
σ’ αὐτό. Αἰα τοῦτο δὲ ἐπιστάτης μᾶς ἐφώναξε
κατὰ τὰς δύο τελευταίας ἐδδομάδας τώρα στήσεις
τοιεῖς τὸ πώποι στὰ ιρεεβάτια μας καὶ τὴν ιραν-
γήν του « Εὔποδὸς παιδιά! » Θὰ τὴν ἀκούγαμε
καὶ αἴσιοι πάλιν καὶ μεθανοῖοι πάλιν εἰς τὰς
τοιεῖς τὴν νύχτα. Δὲν βλέπαμεν κανέν τέλος σ’ αὐ-
τὴν τὴν διγγάρεια.

‘Ωρμήσαμεν εἰς τὸ τραπέζι τοῦ φαγητοῦ καὶ ἀρχίσαμεν ρὰ καταπίνωμεν βιαστικά διὰ ἀναγκαιότερον ἀπὸ ψωμὶ καὶ βούνιορ, κρέας καὶ καρέ. Τὸ φαγητὸν εἶνε καλόν, ἀλλὰ τὴν ὄρεξιν δὲν τὴν γνωρίζομεν πλέον. Μετὰ δένα λεπτὰ βοισκόμαστε ἥδη εἰς τὸ ἀμάξι μας καὶ μεταφεόδμεθα εἰς τὸν ιόπον τῆς ἔργασίας ἔξω.

Καὶ ἔργαζόμεθα σὰν τρέλλα πλάσματα ἐγκαταλειφθέντα ἀπὸ τὸν Θεόν. Γνωρίζομεν πολὺν καλό, δι τοῦ μᾶς ἀναμένει μεγάλος ἔπαινος καὶ ἐπιδοκιμασία, ἀν τελείωσομεν τὸν θερισμὸν μονάχα μίαν ἡμέραν προτήτερα ἀπὸ τὸ γειτονικὸν τυῆμα καὶ αὐτὸν καταβάλλει ἐπίσης τὰς μεγαλητέρας προσπαθείας. Καθένας ἔχει τὴν φιλοδοξίαν του εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον καὶ ἐμεῖς ἔχομεν τὴν ἕδεσσίν μας.

Φωτίζεις, δέ ήλιος βγαίνει καὶ δροχίζεις νὰ καίγηση πετοῦμε τῆς μπλούζες μας.⁴ Εκατοντάδες ἀνδρῶν εἶναι διασκορπισμένοι εἰς τὸν ἀπέραντον ἀγρόν τὸν φυτεμμένον μὲ σιτάρι ἐκεῖ Θὰ γυρίζωμεν ἔμοις ὀπώνα ποῦ νὰ ρυγτώση.

«Δὲν ἡξεύρω, ὅτι θὰ μπορέσω ν' ἀνθέξω περισσότερον, Νούτ,» είπεν δὲ Ὁμηροῦ, δὲ Ἰολανδός.

*Kai δο Noīt ἡμουνα ἔγω.
Kata tēn diāqneian tēs h̄mēras akouō tōn
Ωntleūn nā lēḡ tō idion p̄pōs tōn allētēn Ḡess
d̄ti dēn m̄podoūs nā basatāx̄ plēon.
Tōn ékplēl̄xa dia tēn meugāl̄n̄ élēnθeodosio*

Η Διενδυνσις τῶν Παναθηναίων δὲν ἔχει τὴν διάθεσιν νὰ δημιουργῇ ἀστράνδους ἔχθρους μεταξὺ τοῦ κόσμου τῶν φιλολογούντων νέων τὸ ἔργον μας τοὺς ἐνδιαφέρει, δπως ἐνδιαφέρει καὶ ἡμᾶς τὸ Ιδιαῖον τους. Ἀλλά ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ νὸς ἐπιδιώκουμεν τὴν φιλίαν των, φρονούμενος ὅτι θὰ γίνωμεν δύσπονοι ἔχοντες μὲ τοὺς ἀναγνώστας μας. Ἀνάγκη λοιπὸν γὰρ γίνη κάποιος συμβιβασμός. "Ἄς μᾶς στέλλουν διλγάθεσα ποιήματα καὶ τὰ καλλίτερά των. Πρὸ παντὸς ὅχι Μαγνάδια καὶ Μιράντες ἀπὸ δόλον τὸ ἐπιτελεῖν τῶν «Παναθηναίων» μόνον τὸ καλάθι μαλλιαρέει, καὶ μόνον αὐτὸ συγενεῖται μὲ τοὺς συμπαθεστάτους μας μαλλιαρούς.

※

Οκ. Σπῦρος Σαμάρας ἔτοιμάζει, νέαν ὅπεραν. "Υποσχόμεθα εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας νὰ τοὺς δώσωμεν πρώτοι ἐκλεκτά μέρη τῆς, ὅταν τελεώσῃ. Ἡ ὑπέρα θὰ δοθῇ εἰς τὸ Δημοτικὸν κατὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον. Λέγεται ὅτι τὸ νέον ἔργον τοῦ συνθέτου τῆς «Mademoiselle Belisle» προσθέτει μίαν ὀκόμη δάρηνη εἰς δύσας ἔχει.

※

ΣΕ ΜΕΡΙΚΟΥΣ ΒΟΥΛΕΥΤΑΣ

Τόσο καρό πον βουλευταὶ δὲν εἰσάστε... τί κριμα! τί ἔχασε τόσο καρό τὸ ἄτυχο τὸ βῆμα, τί μουσακή τὰ λόγια σας, — σᾶς ἀνεβῆτε ἐπάνω, "Εἰσι μοῦ φαίνεστε... Σε πὲν καὶ κατι παράπανω!

※

ΣΚΝΗΠΑ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Ἐπανῆλθεν ἐκ τῆς ιδιαιτέρας αὐτοῦ πατρίδος ὁ φιλιατος βουλευτής κ. Στέφανος Γρανίτσας, φέρων εἰς τὸν ταξειδιωτικὸν του σάκκον, πεντήκοντα ὑποθέσεις δραμάτων, δώδεκα χιλιάδες παρομιώσεις, πεντακόσια λευγή μάθων, μίαν τοτὶν πρᾶξιν καὶ ἕνα ἐπισκεπτήριον.

※

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΣΟΥ

Πίσω ἀπὸ τὰ πονητικά σου, μικροῦλα μου σὲ εἶδα, μὲ τὴν ξανθεία σου τὴν πλεξίδα, καὶ δοτάθηκα καὶ κόλλησα εἰς τὸ παραθύρο σου τὰ ίδια τὸ πρόσωπο σου

Κι' ὅταν τὸ εἶδα τὸ ἄχασ τὸ κάνταξα τὸν πανάκτικα μοῦ φάνη πῶς γελάστηκα, καὶ τὸ ἔξανανταξα ἀπὸ τὴν πορφῆ ὡς τὸν ὥμο, καὶ . . . πῆγα δρόμο.

ΟΡΕΣΙΒΙΟΣ

ΘΕΑΤΡΟΝ

Φραντζέσκα Ντά Ρίμινι. — Τὰς τελευταῖς εβδομάδας τῆς θερινῆς περιόδου ἔχονται μεταξὺ τῆς Δικιαγόμητρας, διά την ἀνακτήση δούλη τυχόν μποληγών ἔχασε καθ' δύο τοὺς παρελθόντας μῆνας ἀνὲναι ἀλληδινὸν τὸ οὗτον τῶν ἀρχαίων, ὅτι ἀπὸ τὰ τελευταῖα του ἔργα κρίνεται ὁ ἀνθρώπος, τότε ἡ θεατρικὴ αὐτὴ περίοδος μὲ δῆλα τὰ «Παναθηναῖα» τῆς καὶ τὰς ἐπιθεωρήσεις τῆς, εἴλεσθενται ἀπὸ τὴν τελευταῖαν τῆς πρᾶξην. **Η Φραντζέσκα** καὶ Ρίμινι ἐδόθη μὲ δόλη τὴν δυνατήν εντέλειαν ἀπὸ τὸν διασσον τῆς Δικιαγόμητρας καὶ ἡ ίδια ἐδιώσεν δοῦν τῇ ἀφῆκαν δραματικὴν πνοήν οἱ χοροὶ τῶν Παναθηναίων, διὰ νὰ ἐμψύχωσῃ τὴν τραγικὴν κόρην τοῦ Ρίμινι. Τὴν συγχωροῦμεν καὶ τὴν εὐχαριστοῦμεν.

Θεατροφοριάζοντας. Πληρέστατα σύμφωνο μὲ τὸν Διευθυντὴν τῆς Αστυνομίας ποὺ ἀπηγόρευε τὴν παράστασιν των καὶ ἐκ διαμέρους ἀντίθετοι πρόσωποι τῶν Καραγγέλας, διὰ διοίσος μετά τινας συγκαταβάσεις τοῦ μεταφραστοῦ — συγγραφέως, ἐπέτρεψε τὴν ἐπανάληψην.

Ἐὰν εἶναι ἀνάγκη γὰρ γραφῆ κρίσις, τὴν γράφομεν μὲ γράμματα χονδρά: "Ἔτο θέαμα οἰντρόν". Οἰτεδὸν διὰ τὸν πλειοδοτήσαντα εἰς αἰσχρολογίαν μεταφραστήν, οἰτεδὸν διὰ τὸ κοινὸν ποὺ ἐλεγόντη τὸν ώραν, βλέπον, ἀκούον καὶ ποτιζόμενον ἀπὸ τὴν πλέον ἀηδὴ καὶ ὀχληρὸν καὶ ἐκνευριστικὴν πορνολογίαν. Εἶναι Ἀριστοφάνης ὃδα μᾶς εἰπῆ δικαίωσις. Δημητρακόπουλος. Καί... Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ὃτους δικούματας τῶν κωμικῶν ἔγραφε τάς Θεσμοφοριαίουσας, τὴν μᾶλλον ἐλευθεριάσουσαν κωμιδίαν του, μέχρι τῆς σήμερον, ἐπέρασαν ἔτη καὶ αἰδονες: ὅτι ἂτο τότε εἰς ἀλλήν γλωσσαν, μὲ ἄλλην χάριν καὶ σύγχρονα σατυριζόν πράγματα ἀνεκτόν, εἶναι διὰ τὸ σημερινὸν πολὺ αἰσθητικότερον, πολὺ ἀσθενέστερον ἵσως κοινόν, αἰδαδες καὶ ίταμόν. Καὶ ἀν διὰ τοὺς δυναμένους γ' ἀναγνώσωσι τὸ πρωτότυπον, εἶναι πολλὴ ἡ αἰσχρολογία, φαντασθῆτε τι εἶναι δι' ὃς ποὺς ὑπερχρεώθησαν γὰρ τὸ ἀκούσουν μὲ σα τὸ ἐνέδυσε κουρέλια δικαστήστε.

Παραστάσεις Κυβέλης. Η κ. Κυβέλη θεοδωράδην μετά πολύτιμην ἀπονούμαν ἐνεργολογίη παρά ποτε χρησίσσα, παρά ποτε ὀραία καὶ πάντοτε καλλιτέχνης ἀπὸ τῆς σκηνῆς του ἀτυχοῦς μας Βασιλικοῦ θεάτρου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κυρίαν "Ἀγνωστον ἐνταῦθα. Ή ὁνωνυμογραφία σας μᾶς συγκινεῖ καὶ μᾶς τρομάζειν ἡ προσωπική σας τί κρυπτεῖ δράγες; σοφῆν ἀσχηματικὴ φιλάρασκον καλλονήν; Ἐνας Θεός τὸ ζεύδει. Θυσιάσατε τὴν προσωπίδα σας καὶ γράψατε μας σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα μὲ τὴν ἐπογραφήν σας. — **Κυρίαν** "Ανδρονίκη Μπ. Κωνσταντινούπολιν. Γράψτε πρός τὸν κ. Αγγελον Βλάχον, ὁ ιδιοκτήτης τῶν Παναθηναίων εἶναι Γεώργιος Α'γγελ. Βλάχος. Γράψομεν καὶ ἀποστέλλομεν τεύχη δώδεκα. — **Γεάλαν** Θεσσαλονίκην. Συνήνθεις εὐχαριστίαις θὰ ἴσσων δίλγαν ἀποτελεῖται μας, ἀν μπάρχῃ: La prochaine guerre e. c. t. - Serigny. — θὰ στελλούμεν. — **Ταγματάρχην** Πετρο. Θεσσαλ. Εὐχαριστοῦμεν θερμότατα. — **Ε. Σύνεσιον Χίον.** Αναμένομεν εὐγένως προσπαθείας σας εὐχαριστοῦμεν δι' ἐνθάρρυνσιν. — **Στ. Εγναῦθα.** Ελάβομεν, εὐχαριστοῦμεν. — **Α. Μ. Όδος Χάροπος.** Εὐχαριστῶ θερμότατα. — **Ν. Ι. Σταθ.** Μὴ κιστεύσετε ὅτι διφέλεται εἰς ἀδιαφορίαν, ἀν δεν δημοσιεύσῃ εἰς προσεχὲς τεύχος. Προτιμῶμεν γὰρ ἐπιχειρήσεις μεταξύ τῶν ποιητικῶν σας φλέβας δίλγωτερον συγγενεύουσαν μὲ τὴν ἀσθενεύειν τοῦ μαλλιαρού δημοτικὴν γράφετε; Γράψατε μας. — **Ιωσήφ Ρ.** Θὰ δημοσιεύσωμεν καὶ παλαιότερον σας. Τὸ προτιμώμεν τὸν δημοσιεύσοντας διατάξαντας στίχους. — **Κέρυον** Ιωάννη Θ. Περ. Αίγρυπτον. Δὲν οὖς θέλομεν συνδρομητήν. Μὴ πρὸς Θεοῦ νομίστε ὅτι ἀποστέλλοντες πρός ήμας εἴνοις φράγκα δικαιούστε νὰ συνοδεύετε τὴν ἀποστολήν σας μὲ αὐθάδεις ἀμφιβολίας περὶ τῆς τύχης των. Σάς επιστρέφομεν τὴν συνδρομήν σας, καὶ ἐπαναλαμβάνομεν: δέν σας χρειαζόμεθα. — **Κον. Ι. Γραμμάτιαν** Τάβιορα Αφρικῆς. Εμετρήσαμεν εἰς ἐνταῦθα διντιπρόσωπό σας, ὑπόλοιπον συνδρομῆς τρέχοντος ἐποιούς καὶ παύσομεν ἀποστολήν. Τὸ αὐτὸ πρότομεν καὶ διὰ πάντα μὴ εὐχαριστημένον ἐκ τῆς ἐπελθούσης μεταλλαγῆς. Εἶναι ὑποχρέωσις τημῆς ἡ ἐντελῆς ἐξόφλησις πάσης προηγουμένης υποχρεωσεως. — **Ποιητὴρ** ἐνταῦθα. Τὸ ποιημά σας εἶναι ἐμμετρούς μετάφρασης τοῦ γαλλικοῦ λογίου: Les amis sont comme les voitures; quand il pleut on en trouve pas. Δὲν εἶναι τοι;

